

DON BOSKO

SALEZIJANSKI VESTNIK 2

Glasiló za salezijansko družino in prijatelje don Boska

marec–april 2007

4 V SREDIŠČU MLADI

Podnebne spremembe

Janez Vodičar

10 NAŠ POGOVOR

Dr. Anton Jamnik

ljubljanški pomožni škof

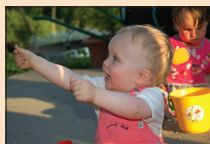
12 OČE IN UČITELJ

Vsako je svoje sreče kovač

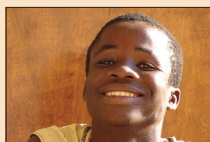
Pascual Chávez

16 MLADINSKA STRAN

Otrok—da ali ne?

18 S POTI

V Angoli imam prijatelja

Karmen Jenič

20 NAJIN OTROK

Gospod daje in jemlje življenje

Elizabeta in Danijel

31 NAŠI VZORI—MOŽ, KI JE SANJAL

Sanje o treh zankah

Cerkev ve, da ima ta *evangelij življenja*, ki ji ga je zaupal Gospod, globok in prepričevalen odmev v srcu vsakega vernega, pa tudi nevernega človeka, kajti ta evangelij, ki neskončno presega vsa človekova pričakovanja, mu hkrati na presenetljiv način ustreza. Čeprav živi sredi težav in negotovosti, lahko vsak človek, ki je iskreno odprt za resnico in za dobro, z lučjo razuma in ne brez notranjega vpliva milosti pride do tega, da v naravnem zakonu, vpisanem v srce, spozna sveto vrednoto človeškega življenja od prvega začetka do njegovega konca, in da potrdi pravico vsakega človeškega bitja do tega, da drugi v najvišji meri spoštujejo to njegovo prvenstveno dobro. Na priznavanju te pravice temelji človeško sožitje in sama politična skupnost.

To pravico morajo na poseben način braniti in pospeševati tisti, ki verujejo v Kristusa, zavedajo se čudovite resnice, ki jo omenja 2. vatikanski cerkveni zbor: »Božji Sin se je s svojim učlovečenjem na nek način združil z vsakim človekom«. V tem dogodku se namreč razodeva človeštvu ne samo brezmejna ljubezen do Boga, ki »je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina«, ampak tudi brezmejna vrednost vsake človeške osebe.

Ko Cerkev vztrajno raziskuje skrivnost odrešenja, dojema to vrednost z vedno novim strmenjem in se čuti poklicano, da oznanja ljudem vseh časov ta »evangelij«, vir nepremagljivega upanja in resničnega veselja za vsako zgodovinsko dobo. *Evangelij Božje ljubezni do človeka, evangelij dostojanstva človeške osebe in evangelij življenja so en sam in nedeljiv evangelij.*

Janez Pavel II., Okrožnica Evangelij življenja, Družina 1995, CD 60.

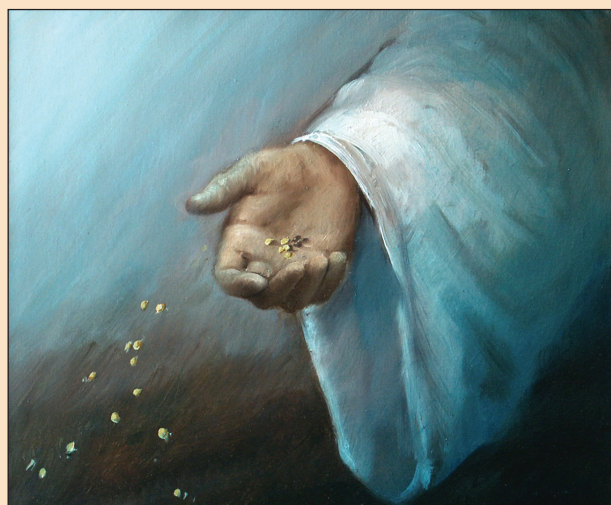

Foto: M. Lamovšek

SALEZIJANSKI VESTNIK
dvomesečnik

Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 2 | skupna številka 546

Leto 2007 | letnik 80

ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,

s. Marija Žibert, Janez Krnc,

mag. Marko Košnik

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

Toni Anžlovar & MM

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o. Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik je

l. 1877 ustanovil sv. Janez

Bosko, v slovenskem jeziku

je začel izhajati l. 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,

v 29 jezikih in v 135 državah.

Darove za vzdrževanje Salezijanskega vestnika in za druge namene lahko nakažete na račun, vpišete namen plačila ter nas obvestite o namenu nakazila. Salezijanci | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana

S156 2420 0900 4141 717 sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA

Salezijanski vestnik

Rakovniška 6

1000 Ljubljana

telefon: **01/42.73.028**

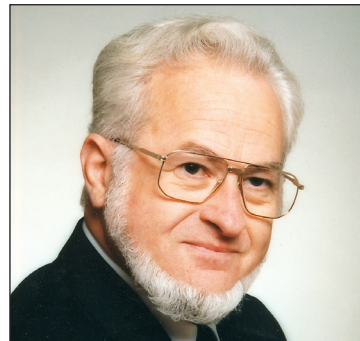
e-pošta: **vestnik@salve.si**

splet: **www.donbosko.si**

»LAČEN SEM! ŽEJEN SEM!«

dr. ALOJZIJ SLAVKO SNOJ, inšpektor

Salezijanski misijonar Gusti Horvat iz afriškega Burundija nam 11. februarja piše o tamkajšnji lakoti. »Vedno je okrog božiča pomanjkanje, ker po božiču je nova žetev in pobiranje pridelkov: fižola, ki je tu glavna hrana, koruze, graha in sladkega krompirja. Letos pa teh pridelkov ni bilo. V jeseni dolgo ni bilo dežja, zdaj pa je spet padal v nalivih. Po božiču je nastala lakota. Ljudje niso nič pridelali. Zdaj ne slišiš nič drugega kot besede: Lačen sem. Pomagamo, kolikor moremo ... Včeraj je prišla neka žena in prosila, tudi nekaj otrok se je nabralo. Med njimi je bil otrok, star okrog petih let. Kako je gledal z velikimi očmi, če bo on tudi dobil. Pa sem ga vprašal, če ima rad koruzo. Samo pokimal je. Dejal sem mu, naj se usede pred vrata, da jo bodo spekli, in naj počaka. Začelo je deževati, nekaj jih je pobegnilo domov, drugi so pa čakali, tudi ta otrok se ni umaknil. Verjel je: Patri mi je rekel, da počakam. Dekle je prineslo koruzo in delilo, otrok je dobil in jaz tudi. To je škripalo pod zobmi in vsepovsod. Pa vprašam otroka, če je dobra koruza. Mlel jo je na brzino in samo prikimal in gledal z velikimi očmi. Šel sem v sobo in čez nekaj minut sem spet pogledal ven in kaj: otrok je že pohrustal koruzo in zaspal ob zidu. Dež ga ni motil. Ta dan še ni jedel najbrž kaj poštenega in zdaj je pospravil koruzni storž ter se predal sanjam, da bo bolje.«

Drage bralke in bralci Salezijanskega vestnika! Napisal bi vam lahko toliko zanimivih stvari: o lepih slavjih ob prazniku svetega Janeza Boska. Sotrudnica Angela Knap, zadovoljna in vesela, mi s tresočo roko takole piše v svojem zadnjem pismu: »Sv. Janeza Boska prosim, da me uči živeti, moliti in trpeti ...« Zdaj je že srečna v njegovi nebeški družbi. Zanimivi bi bili spomini na srednjo versko šolo v Želimljem, s katero smo začeli pred štiridesetimi leti (1967) in iz katere je izšlo toliko duhovnih poklicev. Dr. Bogdan Kolar jo je predstavil v priložnostni knjigi, za katero se zahvaljuje duhovnik celjske škofije takole: »Posebno se bom danes pri sveti maši spomnil vseh tistih, ki so mi prav pri vas omogočili, da sem z Božjo pomočjo in vašim velikim prispevkom lahko postal to, kar sem ... Dobremu Bogu, sv. Janezu Bosku in vsem voditeljem takratne in sedanje Družbe sem globoko hvaležen za vse.« Rad bi vam pisal o 21. inšpektorialnem zboru, ki ga bomo salezijanci obhajali meseca marca v Veržeju ...

A najbolj nas v tem času vse povezuje in nagovarja postni čas in vzklik iz misijonarjevega pisma: »Lačen sem!« Don Boskov program: »Daj mi duše, drugo vzemi,« ki je tudi geslo našega inšpektorialnega zbora, pa nosi v sebi odmev Jezusovih besed, ki jih je izrekel na križu. »Lačen sem! Žejen sem!« je pravzaprav Jezusov krik, ki ga danes vzklika toliko naših bratov in sester in nas vabi k delom ljubezni. Je tudi klic, da bi vsak od nas poživil žejo po (od)rešitvi sebe in bližnjega: Se zmoreš zaradi dušnega in telesnega zdravja odpovedati kakšni malenkosti? Kakšni zasvojenosti s samim seboj, z bližnjim, z alkoholom ali drugo omamo? Kdor bo slišal ta Jezusov klic, se bo naučil z njim deliti njegovo trpljenje. A glej čudo! Deležen bo tudi njegove radosti, saj bo le tako ohranjal svoje življenje za večno. To velikonočno veselje vam vsem želi

Podnebne spremembe

BESEDILO: JANEZ VODIČAR; FOTO: GREGA VALIČ

Ob lepem sončnem dnevu res ne gre premišljevati o podnebnih spremembah. Še posebej, ker je pomladno sonce tako nekaj prijetnega in potrebnega.

Pa vendar, ne gre za modno muho, tudi kristjani smo dolžni kaj storiti, da bodo naši otroci imeli še dovolj užitne vode in primerne zraka. Vedno topleje je, vedno več naravnih nesreč povezanih z vremenom, ponekod suša drugod neobičajne količine dežja. Stoletna pratika ne drži več. Človek je s svojo razsipnostjo prehitel samega sebe. Modrost rodov počasi bleedi in niti vremenski svetniki nimajo več moči. Skratka, Zemlja potrebuje »antibiotike«. Pravzaprav jih potrebujemo mi, njeni prebivalci, ki smo s svojim ravnanjem dvignili njeno temperaturo. Res lahko pričakujemo, da se bo prebudil obrambni mehanizem, ki ga nosi v sebi Božje stvarstvo. Upravičeno pa se moramo vprašati, če ne bo kot tujek izločeno človeštvo z vsem svojim razvajenim življenjem.

O tem lahko veliko beremo, slišimo, gledamo in z malo pripravljenosti tudi veliko storimo. K sreči obstajajo mnogi, ki na tem področju veliko tudi delajo. Marsikaj se spreminja na boljše in črne napovedi se, vsaj upajmo, ne bodo uresničile in bodo ostale primerne zgodbe za filme katastrof.

Odgovornost odraslih v boju za ohranitev naravnega ravnotežja se še posebej razvname ob pogledu na otroke, mladino. Saj ne moremo pustiti tako usmrajenega in zapackanega planeta prihodnjim rodovom, pogosto pravimo. Res je, čut odgovornosti in skrbi nas najbolj priganja k temu, da kaj storimo.

Morda smo le preveč gluhi in slepi. Dovolj je že, da gremo v bližino kakšne šole in hitro bomo to doumeli. Mladi, celo otroci, ne zmorejo drugega kot: kako je bedno to

življenje in kaj si lahko tisti dan še privoščijo. Njihovi pogovori so težko razumljivi, saj je vsaka druga beseda kletvica ali vsaj popačenka, ki tako in tako nič ne pomeni. Če že kaj povedo, je to povezano z 'žurko', ki bo ublažila to neznosnost bivanja. Vsega so krivi 'ta stari' in njihovo 'zateženo' življenje. Sem ter tja jih prevzame kakšen nov 'komad' ali kaj podobnega. Da ne govorimo o pijači, drogi in norenju z avtomobili. Ni treba biti prerok, ampak lahko mirno zaključimo, da si naši mladi ne delajo velike skrbi o svoji prihodnosti, celo si je kaj preveč ne želijo, če vzamemo zares njihove grafite, razsejane po pročeljih.

Ne gre tudi tu za onesnaženo okolje? Okolje, ki so ga naši otroci prejeli, ki ga uživajo vsak dan znova, a o tem duhovnem onesnaževanju slišimo bolj malo. Če že kdo govori, je takoj starokopiten, zagrenjen moralist in samo teži. Upajmo, da nam bo uspelo ohraniti pitno vodo in zdrav zrak, vprašanje pa je, če bo še kdo hotel z veseljem in optimizmom dihati in piti.

Spet se lahko izgovarjamo na to, da so mladi bili vedno taki, da bodo z leti prišli k pameti, a kaj ko zopet dejstva govorijo svoje. Predvsem se je včasih jasno vedelo, kaj je zaželeno vedenje, kaj so prave vrednote in celotna družba je stala za njimi. Mladi morajo iskati po svoje, se osamosvojiti, če le imajo izoblikovano voljo in privzgojene vrline, da to storijo, ter jasne orientacijske točke. V brezvoljnosti in brez privzgojenih veščin, ki so potrebne, da človek kaj doseže, bodo kaj malo hvaležni, da smo jim ohranili Božje stvarstvo in jim ga zaupali v varstvo za naslednje rodove. Kot pri zraku in vodi je treba tudi tu začeti pri sebi. Le tako bo naša mladina imela duhovno okolje, kjer bo hotela živeti svojo, od Boga dano, svobodo. █

Zimsko veselje na Bijelasici v Črni gori

Foto: arhiv SMC Podgorica

Letno srečanje animatorjev pri HMP na Rakovniku

Foto: Simon Pevec

PODGORICA ZIMSKI ORATORIJ

Zimski oratorij, izlet, smučanje na Bijelasici ter film Ledena doba so tri stvari, ki so mladim iz Podgorice polepšale dolge in dostikrat dolgočasne zimske počitnice. Poleg tega so se animatorji zelo potrudili in pripravili še celo vrsto dobrih delavnic, poskrbeli so tudi za zanimive igre. Glede na to, da je bil program zelo dobro pripravljen, je bil tudi zelo dober odziv otrok, saj je bil to po številu eden večjih oratorijev v zadnjih letih. Program oratorija je trajal teden dni, sledil mu je še teden dni Don Boskovega turnirja v namiznih igrah. Vseskozi pa smo se tako otroci kot animatorji pripravljali na prireditve »Don Bosko show«, z raznimi plesnimi, dramskimi, pevskimi točkami, ki smo jo prvič v taki obliki pripravili ob prazniku don Boska.

Viktor Ganc

LJUBLJANA-RAKOVNIK SREČANJE ANIMATORJEV

Animatorji, ki sodelujejo s sestrami hčerami Marije Pomocnice po mnogih krajih Slovenije, se povezujejo na razne načine. Ena od oblik je vsakoletno januarsko srečanje. Letos je potekalo v soboto, 13. januarja 2007, na Rakovniku v Ljubljani pod geslom *Animator in Sveto pismo*. Okrog 50 mladih animatorjev in sester HMP je prisluhnilo predavanju s. Mire Peče. S svojo bogato izkušnjo in znanjem nas je prek fotografij popeljala v Sveto deželo in nam vzbudila željo po zavzetejšem branju in življenju po Svetem pismu. V delavnicah, ki so sledile, smo se srečali z različnimi načini branja Svetega pisma in poglobili enega od svetopisemskih odlomkov. Vrhunec srečanja je bila sveta maša, med katero je Božja beseda še posebej odmevala v naših srcih. Z obilno duhovno hrano je bilo združeno prijateljsko druženje, utrje-

vanje animatorskih vezi, igra, pesem in praznovanje. Seveda niso manjkale niti sveže Animatorske novice.

Gospod, ki je Luč na naši poti, je v nas zbudil željo, da bi pogosto vzeli v roke Sveto pismo in pustili, da nas nagovarja.

s. Marija Imperl

CERKNICA DUHOVNA OKREPITEV ZA ZAKONCE

»Vsakdanje življenje je zelo obremenjujoče: skoraj ves dan služba, nato otroci in vsi potrebni opravki ter delo doma. Kljub najboljši volji in trdni odločitvi nama ne uspeva, da bi vzela čas, ki bi bil samo za naju. Kakor potrebuje vsako živo bitje hrano za svoje preživetje, tako potrebuje tudi zakon duhovno hrano«, so bile uvodne misli osemnajstih zakonskih parov v petek, 19. januarja 2007, v salezijanskem mladinskem centru (SMC) v Cerknici, ko so se začele duhovne vaje za zakonce. Že tretjič jih je na pobudo našega župnika Jožeta Vidica vodil p. dr. Vilijem Lovše DJ. Organizacija je bila odlična. Dva dni so nam kuharice pripravljale okusne obroke, organizirano je bilo varstvo za otroke in prav vsak par je imel svoj prostor, namenjen premišljevanju in pogovoru.

Midva z možem sva se jih udeležila že petič. Vsako leto greva na duhovne vaje, kjer pospravljava ropotijo, ki se je nabrala prek leta, pobriševa prah v najinem odnosu. To je čas, ki je namenjen le nama. Je čas joka in čas smeha. V najinem vsakdanjiku je toliko obveznosti, da se je skoraj nemogoče zbrati in prisluhniti Bogu. On pa spregovori v tišini, zato je to zagotovo najbogatejši čas. Tukaj se pogovarjava o naju, o svojem notranjem doživljanju tako prijetnih kot neprijetnih trenutkov. Spoznala sva: če ni prostora za Boga med nama, je najin zakon prazen.

Vodilna nit letošnjega srečanja je bila zavrženost. Med pogovorom smo ugotovili, da nas večina od nas o njej ne razmišlja. Ne razumemo, kaj je zavr-

ženost in kakšen posledice ima za nas. Doživeli pa smo jo vsi. Nekaterim je celo uničujoče zaznamovala odnose, da so začeli zavračati sebe, Boga in druge. S pomočjo Svetega Duha in pod spretnim vodstvom p. Viliija smo v osebnem razmišljanju spoznavali, da nam ravno križani Jezus kaže, da smo prav vsi v vsakem trenutku brezpogojno sprejeti in ljubljeni. Le z njegovo pomočjo smo notranje polni in srečni.

Zadnji dan, ob zaključku duhovnih vaj, pa smo skupaj z našimi otroki pripravili mašo. Kako lepo je notranje zadovoljstvo deliti z najbližjimi. Srce kar poje, ko vidiš, kako se otroci trudijo pripraviti prošnje, malo večji izbirajo pesmi in uglašujejo kitare. Tudi oni čuti-jo, da smo v teh dneh drugačni in nama želijo pomagati.

Mislím, da je obisk duhovnih vaj tudi lep zgled najinim otrokom, da je najin zakon vrednota, ki nama veliko pomeni. Teh nekaj misli naju vzpodbuja, da si vsako leto vzameva čas in se jih udeleživa kar tu v Cerknici.

Marinka in Boštjan

ŽELIMLJE ŠOLSKI UTRIP

Januar je mesec, ko smo veliko delali in malo počivali. Pod prvo polovico šolskega leta smo že potegnili črto. Na Pohorju so se drugošolci spopadali s tednom komunikacije. Vsekakor se radi udeležujemo tudi kulturnih prireditev, ki nam širijo obzorja na področju gledališča. V Mladinskem gledališču smo si ogledali Kraljico Margot, v Prešernovem gledališču v Kranju pa Županovo Micko. Tudi naše mišice smo morali malo pretegniti. Tako smo se odpravili na športni dan, ki je bil poln snežne beline. Dan kasneje, 27. januarja, je naša šola na široko odprla vrata za vse, ki jih zanima življenje v naši ustanovi. Vsi skupaj smo pripravili pester program. Prihajajoče sta pozdravila ravnatelj gimnazije in doma. Potem sta delo prepustila nam, dijakom, ki smo številne obiskovalce vodili po naši usta-

novi in jih popeljali v razrede, k pouku. Dan odprtih vrat je bil zaznamovan tudi s pestrim programom, kjer smo dijaki pokazali svoje glasbene, plesne in voditeljske sposobnosti.

Konec meseca je bil nekaj posebne-ga. Na praznik sv. Janeza Boska smo se vsi, tako dijaki kot profesorji, odpravili na Rakovnik, kjer smo imeli sveto mašo. To je bil trenutek notranjega dotika našega Boga, Očeta. Spoznanje, kako veliko je delo sv. Janeza Boska, smo skušali razumeti že na večer pred praznikom, in sicer na skupnih večernih molitvah, kjer smo stopili v čas delovanja našega zavetnika in njegovih resničnih dejanj ob padcih in vzponih. Nekaj prazničnega ozračja smo spustili v eter Radia Ognjišče, ki nas je obiskal v teh prazničnih dneh.

Kratek mesec februar je prinesel sve-žo glasbeno cvetlico z nastopom sku-pine »Ali imate radi Bacha?«, ki nam je Bachova dela predstavila v jazzovski različici. *Mojca Šakanovič*

LJUBLJANA-RAKOVNIK SREČANJE OTROŠKIH PEVSKIH ZBOROV

Na prvo letošnjo februarско nedeljo je v bilo v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku deseto srečanje otroških pevskih zborov. To jubilejno srečanje je tudi letos pripravila Salezijanska mladinska pastorala, potekalo pa je pod naslovom: *Ti najsvetlejša si luč v temi*. Tako smo na kar najlepši način sklenili celo vrsto praznovanj ob godu svetega Janeza Boska.

Okrog oltarja v omenjenem romar-skem svetišču se je zbralo preko 1000 otrok, ki so s svojim petjem in sodelovanjem pri bogoslužju v vseh, ki so se tega mladostnega praznovanja udeležili, privabljali okus po Božji bližini. Navdušeno otroško petje je spremljal 50-članski orkester. Praznično bogoslužje je vodil salezijanski duhovnik Janez Potočnik. V svojem nagovoru med sveto mašo je poudaril, da petje, ki prihaja iz čistega srca, ni namenjeno

Duhovne vaje za zakonce v Cerknici

Na dnevu odprtih vrat v Gimnaziji Želimlje

Foto: Grega Valič

Utrip s srečanja otroških pevskih zborov na Rakovniku

Foto: arhiv SMC Sevnica

Don Boskov živ žav v Sevnici

le ljudem, ampak je kot najlepša molitev namenjena nebeskemu Očetu in Materi Mariji.

Doslej je bilo to največje tovrstno srečanje otroških pevskih zborov. Sodelovalo je kar 54 pevskih zborov, in sicer iz vseh šestih slovenskih škofij. Združenim otroškim pevskim zborom in orkestru je dirigirala prof. Anamarija Jakob, priredbe za orkester pa so delo prof. Ivana Florjanca.

Takšno srečanje nosi v sebi sporočilo globokega doživljanja veselega in veličastnega bogoslužja, ki je blizu ne le preprosti otroški duši, pač pa slehernemu verniku. Velja tudi kot spodbuda za otroške pevske zборе, da v domači župniji vztrajajo in nadaljujejo s petjem. Ob samem srečanju nastanejo tudi nove pesmi za sveto mašo ter priredbe, porodijo pa se tudi mnoge nove zamisli, ki jih zborovodje lahko s pridom uporabijo tudi doma.

Marko Košnik

SEVNICA PESTER UTRIP ŽUPNIJE IN SMC

Farno žegnanje sv. Nikolaja smo v Sevnici letos še posebej slovesno obhajali, saj je med nas prišel mariborski pomožni škof dr. Peter Štumpf. Da je sevniška župnija še posebej zrasla k srcu g. Petru Štumpfu, ni bilo težko ugotoviti, saj so se ljudje še dolgo po sv. maši skupaj z njim zadržali na dvorišču pred župniščem. Že nekaj dni prej pa je v Kulturni dvorani v Sevnici vse otroke in starejše obiskal sv. Miklavž ter jih bogato obdaril. Adventni čas je bil zelo bogat. Adventne delavnice za otroke, Snežakov živ-žav, duhovna obnova za mlade, srečanje bralcev iz naše dekanije, vse to je pripomoglo k prazničnemu ozračju v naši župniji in pripravi na bližajoče se praznike. K temu je dodal svoje božično-novo-

letni koncert Glasbene šole Sevnica, ki je poskrbel, da so stene naše farne cerkve »pokale po sivih«. Omeniti velja tudi silvestrovanje za otroke, ki ga je SMC Sevnica že tretje leto zapored v središču Sevnice pripravil za najmlajše.

Po božično-novoletnih praznikih je sledil »oddih«, ko smo duhovniki z blagoslovljeno vodo v roki hodili od hiše do hiše, blagoslavljali domove in spoznavali naše župljane. In kmalu je bil tu praznik sv. Janeza Boska. Župnija in SMC smo pripravili Don Boskove dneve ter z njimi skušali nagovoriti vse ljudi. V petek nas je nagovoril in navdušil dr. Karel Gržan, ko nam je spregovoril o življenju. V soboto dopoldne je potekal don Boskov turnir, na katerega so prišli tudi mladi iz Kranja in nam prikazali "lekcijo" v namiznem hokeju. Popoldne je bilo namenjeno otrokom, saj smo imeli zelo poučen in pester Don Boskov živ žav. Malo starejši pa smo čakali na večer, ko smo obhajali mladinsko sv. mašo, opazovali letošnje birmance v "akciji" in prepevali skupaj s Stična bandom. Glasbena skupina nas je razveselila tudi v prostorih našega župnišča, ko so za nas pripravili bogat koncert duhovno ritmične glasbe. Seveda pa ne smemo iti mimo nedelje, ko je med nami gostoval g. Franc Brečko.

V začetku februarja nas je obiskal škof dr. Anotn Stres, ko smo imeli v naši župniji naddekanijsko srečanje duhovnikov. Otroški pevski zborček se je udeležil srečanja otroških pevskih zborov na Rakovniku, birmancem in mladim je na »dušo pihal« zaporniški duhovnik g. Robi Friškovec, med nas pa je za »hipec« prišel tudi evropski poslanec g. Lojze Peterle. Kot vidite, se pri nas res veliko dogaja. Če bomo morda kdaj pozabili vtise iz Sevnice zapisati v Salezijanski vestnik, jih boste prav gotovo lahko našli na naši spletni strani www.donbosko.si/sevnica. Veseli bomo Vašega spletnega obiska.

Boštjan Jamnik

ZMP v salezijanski družini

Vrhovni predstojnik je 5. julija 1989 uradno priznal pripadnost Združenja Marije Pomočnice (ZMP) k salezijanski družini (SD).

Razlog pripadnosti

Kakšen je poseben razlog pripadnosti združenja Marije Pomočnice salezijanski družini? Zlahka pokažem nanj: člani ji pripadajo "zaradi salezijanske pobožnosti do Pomočnice", na način, kakršnega je določil sam don Bosko. Ta pripadnost nalaga dolžnost častiti Marijo, Pomočnico in Mater Cerkev, in se udeleževati don Boskovega poslanstva med mladino in ljudstvom, zlasti z vidika širjenja in obrambe krščanske vere med ljudstvom. V salezijanski družini poznamo razne ravni pripadnosti.

Prva raven

vključuje tri osrednje skupine: salezijance (SDB), hčere Marije Pomočnice (HMP) in don Boskove sodelavce (DBS). Te skupine so trajen temelj don Boskove karizme, zagotavljajo njeno zvesto nadaljevanje v času in nosijo v sebi lastno moč za širjenje in vključevanje v Cerkev. So temelj in kraj srečevanja za vse druge glede duha, poslanstva in vzgojno-pastoralne metode delovanja.

Druga raven

vključuje razne skupine posvečenega življenja, ki so izšle kasneje iz ustvarjalne moči don Boskove karizme. Sodelujejo v istem don Boskovem duhu in za isto njegovo poslanstvo z lastnimi poudarki in značilnostmi, ki razlagajo in bogatijo skupno dediščino celotne družine. Sem sodi tudi ZMP.

Tretja raven

je odprta širšemu obzorju. Mora pa biti tesno in dejansko povezana z don Boskovo dediščino: zedinjujoča moč njegove karizme je nujna tudi za to širšo raven pripadnosti. Za bivše gojence in gojenke (DBG) konstitucije priznavajo kot povezujočo in usmerjajočo moč "prejeto vzgojo", kar je celo širše, kot je krščanska vera.

Pobožnost do Marije

Za ZMP velja kot razlog pripadnosti "salezijanska pobožnost do Pomočnice", in sicer na način, kot ga je postavil sam don Bosko. Izraz "pobožnost" se seveda ne skrči samo na nekatere splošne in zgolj kulturne vidike, marveč vključuje nalogo konkretnega pričevanja za krščansko vero, ki jo živimo sredi apostolske dejavnosti na način, ki je lasten naši karizmi.

ZMP temelji na široki osnovi, ne zahteva veliko, je odprto za druga občestva na drugih ravneh.

Foto: M. Lamovšek

Inšpektor dr. A. S. Snoj blagoslavlja znamenja za člane ZMP

Kakor se med bivšimi gojenci in gojenkami spodbujate, "ki imajo več čuta za salezijanske vrednote, da bi v njih dozorel poklic sodelavca," tako naj bi tudi med člani ZMP gojili ozračje, da bi v njih dozorel ne samo poklic za sodelavce in don Boskove prostovoljke, marveč tudi za kandidate raznih skupin salezijanske družine, zlasti za SDB in za HMP ter za kateri koli duhovni poklic v Cerkev. Vidik poklicanosti je namreč ena od temeljnih značilnosti marijanske pobožnosti, kakor jo je širil don Bosko. Naj tukaj omenim samo Ustanovo Marije Pomočnice za tako imenovane zakasnele poklice.

Tako vrhovni predstojnik (Egidij Viganò) v svojem pismu ob priznanju, da je ZMP ena izmed vej salezijanske družine. Bralci SV smo poklicani, da se morda tudi sami tesneje povežemo s katero izmed skupin salezijanske družine. Morda bo prav ZMP najprimernejša skupina. Presodimo. *Tone Ciglar*

Po iskanju in vpraševanju seme vere pade na razrahljana tla

Pogovor z ljubljanskim pomožnim škofom dr. Antonom Jamnikom

Vaše škofovsko geslo je „Vi ste moji prijatelji“...

Te besede iz Janezovega evangelija so se mi zdele nekako zelo temeljno sporočilo evangelijev, in sicer pri odnosu do Boga: tukaj gre za partnerski, prijateljski odnos, da čutimo bližino Boga, dobroto Boga; to se mi zdi pomembno tudi za oblikovanje osebne življenja, za molitev, za povezanost z Bogom. V časih, v katerih živimo, se mi zdi ta poudarek pomemben tudi zato, ker imamo v odnosu do Boga velikokrat morda napačno predstavo. Sam imam tudi izkušnjo, ko se pogovarjam z ljudmi, ki so morda nekoliko bolj daleč od Cerkve ali so drugačnega prepričanja, da je velikokrat ravno napačna predstava o Bogu tista, ki je velika ovira za to, da bi nekdo oblikoval prijateljski, partnerski odnos z njim. Hkrati pa te besede pomenijo tudi temelj in osnovo za oblikovanje občestva, živega občestva Cerkve.

Dobro leto je že od vašega škofovskega posvečenja. Lahko malo opišete svojo službo?

Da, to leto je bilo res živahno, gre seveda za veliko sprememb: prej sem sam bil direktor v Zavodu sv. Stanislava, ves čas sem tudi predaval na Teološki fakulteti, kar se mi zdi tudi izrednega pomena, saj sem vedno rad v stiku s študenti, v pedagoškem

procesu, v dogajanju, da se človek ne zapre v neko pisarno. Še naprej sem ostal na fakulteti vsaj polovično zaposlen in moram reči, da me to delo izredno veseli. Pri delu na škofiji se mi zdi ključnega pomena to, da smo na voljo duhovnikom za obiske, pogovore. Moja posebna odgovornost pa je odgovornost za šolstvo. Letos so bile ustanovljene tri skupine za pripravo osnovne šole, strokovnih šol in bodoče katoliške univerze. Trdno upam, da se bo prihodnje leto že zgodilo kaj konkretnega.

Niste samo teolog, ste tudi filozof. Lahko poveste, kako gre to dvojje skupaj?

Mislím, da se to čudovito dopolnjuje med seboj. Papež Janez Pavel II. je v svoji okrožnici *Vera in razum* zapisal, da sta vera in razum, lahko bi rekli teologija in filozofija, kot dve krili. Če enega krila ni, potem ni prave harmonije, ni pravega ravnotežja; lahko zaidemo v *fanatizem*, *fideizem* in podobno, če ni te zdrave pameti pri verovanju. Vemo, da je tega danes veliko. Če pa ni vidika vere, da je torej vse skupaj spravljeno samo na nek razum, *ratio*, spoznanje, pa seveda vera izgubi to razsežnost skrivnostnega, presežnega, božjega, darovanosti, milosti in se slej ko prej izgubi v racionalizmu. Moja prva stvar

Foto: K. Ban

Dr. Anton Jamnik,
Ljubljanski pomožni škof

je seveda to, da sem duhovnik. Luč razodetja je tista, ki je temeljnega pomena, ampak vendarle vidim filozofijo kot brskanje, kot iskanje, kot človekovo vpraševanje. A ta filozofija ni omejena samo na tiste, ki jo poučujejo, ali pa tiste, ki jo morajo študirati in delati izpite. Nekaj filozofa, tega misleca, ki išče modrost življenja in po tej modrosti življenja tudi živi, mora biti v vsakem človeku. Vsak je večni iskalec. Po Avguštinu: „Naše srce je nemirno, dokler se ne spočije v tebi, Gospod.“ Mi-

slim, da je to iskanje, ta nemir, to vpraševanje, ta dvom, priprava terena, da seme vere lahko pade na razrahljano zemljo in tako vidim tukaj dopolnjevanje enega in drugega.

Ali lahko filozofija mladega človeka odvrne od vere?

Sam sem poučeval filozofijo na gimnaziji, pripravljaj na matura, tematika je zelo obsežna. Ko smo se posebej posvečali tudi filozofiji religije, ki se dotika ravno vprašanja vere, se mi zdi, da človeka morda majčkeno pripravi k razmišljanju, da morda kake stereotipe, kalupe, napačne podobe in človeške predstave, *antropomorfizme*, ki niso bili ravno najbolj pravilno postavljeni, nekoliko prečisti, da si človek na novo postavi vprašanja, da na podlagi tega, kar je bilo tudi v zgodovini rečeno, in ob tekstih tudi svoja stališča nekoliko prečiščuje, predvsem pa, da si ob tem oblikuje neko svojo misel. V tem smislu vidim, da filozofija nekemu nikakor ne bi mogla vzeti vere, ampak kvečjemu spodbuja, da bi to verovanje dobilo tudi razsežnost pameti, nekega zdravega razmisleka. Zdi se mi, da bi predmetu filozofija morali dati še večjo težo, predvsem pa pokazati, da je filozofija nek način razmišljanja, modrosti, ki vodi k etiki, načinu življenja, da ni to samo telovadba možganov, ampak tudi odpira vprašanje presežnosti, *metafizike* človekovega bivanja.

Smo v letu Svetega pisma (SP). Kako lahko SP pomaga kakemu iskalcu, ki išče odgovore na življenjska vprašanja?

Če je filozofija človekovo brskanje, iskanje Boga, potem bi

Foto: K. Bar

lahko rekli, da je SP od samega začetka, od poročila o stvarjenju pa do knjige razodetja, eno samo Božje iskanje človeka. SP vidim kot to Božjo skrb za človeka, ko se Bog razodeva človeku, zato je zanimivo tudi za iskalca, morda nekoga, ki ni tako blizu Cerkve. SP je namreč tako realistično: predstavi vse mogoče človeške situacije, tudi tiste najtežje, najbolj tragične, pa tudi zelo lepe in v tem smislu se mi zdi, da odgovarja na temeljna človeška vprašanja. Nekdo, ki išče Boga in te tekste prebira, lahko v njih najde veliko te osnovne življenjske modrosti, življenjskih naukov, odgovorov na temeljna iskanja človeka in v tem smislu se mi zdi, da ta beseda prinaša upanje. Zdi se mi, da je za vsakega človeka SP zelo pomembno ravno v tej svoji širini. Človek lahko ob branju in spoznavanju SP naredi še korak naprej in ga sprejema zares kot pismo Boga človeku, kot razodetje, kot milost, kot zakrament, ki ustvarja nekaj novega. Na ta način človeka tudi pripravlja k temu, da bo v sebi naredil odločitev, globlji korak tudi na poti vere. Seveda, to je po eni strani sad človekovega prizadevanja, iskanja, odkrivanja, po drugi strani pa velik dar, velika milost. Tukaj se zopet srečuje oboje; to je pismo

Boga človeku in to pismo človek bere in na to pismo naj bi odgovoril, to pismo ga osebno nagovarja v njegovi življenjski izkušnji.

Kako približati SP mladim?

Glejte, jaz sem prepričan: mladi ljudje imajo silno bogastvo v sebi. Včasih si mislimo: ja, pa kakšno glasbo poslušajo, pa kakšne filme gledajo, pa po internetu brskajo in podobne stvari. Iz lastnih izkušenj vem, da pravzaprav SP za njih ni bila kakšna težava, oziroma so ga prav lepo dojemali, lepo sprejemali. Pomembno se mi zdi, da se odločimo za nek način branja: ali so to posamezni odlomki ali je branje pod kakim tematskim vidikom ali kak drug pristop. Potem, ko se nek odlomek prebere, naj se bralec vpraša, kako ga to in to besedilo nagovarja, kaj to pomeni za njegovo življenje, za njegovo odločanje, iskanje. Spoštovati moramo izkušnjo mladih, njihovo iskanje, njihovo kulturo, njihovo glasbo, njihovo ..., pač to, kar doživljajo. V to prihaja Božja beseda, prav v to situacijo. V tem, se mi zdi, je večna mladost in večna aktualnost SP. Ko v novih razmerah, pravzaprav na nov način, SP nagovarja mladega človeka 21. stoletja, kot je nekoga pred tisoč leti.

Kako pa vi osebno prebirate SP?

Moram reči, da me je leto SP spodbudilo k branju. Poleg beril, evangelija ter bogoslužnega branja zvečer odprem SP in preberem tisti odlomek, ki se mi odpre, in skušam premišlevati, kaj je tisto, kar mi danes v tem odlomku SP pove, v čem me nagovori. In prav zanimivo je, kako se včasih to besedilo fantastično pokriva s tistim, kar se je čez dan dogajalo, ali pa morda tudi odgovarja na vprašanja, ki so se tisti dan pojavljala. V tem se mi zdi ta življenjskost, realističnost besede, ki je zapisana v SP, hkrati pa tudi sporočilo smisla, odrešenja, upanja, predvsem pa bližine Boga. Mislim, da ima ta beseda SP prav stvarjenjsko moč. Čim bolj sami iz te besede živimo, tem bolj je tudi naša beseda močna, trdna, ima neko drugačno razsežnost, neko novo moč v odnosu do človeka, saj vemo, kako ena beseda lahko zelo spremeni nek odnos, prinese neko novo razsežnost, nekaj lepega, ustvari neko novo bližino.

Svetopisemski odlomek, ki vas je nagovoril v zadnjem času.

„Vi ste moji prijatelji“, se mi zdi ena taka misel, ki me spremlja, ki je nekako vodilo v mojem življenju, zelo mi je všeč tudi Janezov evangelij: „Sveti Duh vas bo poučil v vsej resnici.“ Ob človeških iskanjih se mi zdi ta misel zelo zelo pomembna. Ali pa Pavel: „Mi smo tisti, ki sadimo, zalivamo, obrezujemo, Bog pa je tisti, ki daje rast.“ Veliko je takih biserov.

Pogovarjal se je Klemen Ban

BESEDILO: dr. PASCUAL CHÁVEZ V.

ILUSTRACIJA: UMBERTO GAMBA

»Gospod Bog je dal, da je iz zemlje pognalo vsakovrstno drevje, prijetno za pogled in dobro za jed, tudi drevo življenja v sredi vrta in drevo spoznanja dobrega in hudega« (1 Mz, 2,9).

Obstoj zla in smrti ne potrebuje dokazov; s tem moramo preprosto vedno računati. Sveto pismo nam spregovori o izvoru zla in smrti v prvi Mojzesovi knjigi. Povedati nam želi, kakšen je bil prvotni Božji načrt in kako se je spremenil v trenutku, ko je človek hotel porezati svoje korenine in je hotel biti samozodosten ter iz svobode narediti absolutno vrednoto.

Drevo v vrtu

Posledice so bile takoj jasne: najprej strah srečati se z Bogom, nato sram pred nagoto in na koncu prelom solidarnosti mož–žena, in, končno, izgon iz Edena, čemur sledi Kajnov bratomor in povrnitev prvotnega nereda z vesoljnim potopom. Z zgovorno podobo drevesa življenja, zasajenega v sredini Vrta, je hebrejsko ljudstvo izra-

Vsakdo

zilo svoje trdno prepričanje, da sta zlo in smrt vstopila v svet tedaj, ko je človek popustil kačini skušnjavi, da bi bil kot Bog in da bi torej ne imel drugega zakona kot samega sebe.

Središče v Stvarniku

Sprejeti življenje kot dar pomeni, da človek, središče stvarstva, išče svoje središče v Stvarniku, izvoru resničnega in dobrega. Izrael je dozorel do tega spoznanja potem, ko je bil izbran za Božje ljudstvo, potem ko je Jahve z njim sklenil zavezo – in glede na zvestobo do nje je odvisno življenje ali smrt. Ta zaveza pomeni jasno pogodbo, ki jo je treba spoštovati, sicer je lahko razveljavljena. Takšen je bil pomen desetih zapovedi, z razlogom poimenovanih »deset besed življenja«. Če človek ostaja znotraj teh desetih besed življenja, mu je življenje zagotovljeno, če pa jih prestopi, stopa na področje smrti. V 5. Mojzesovi knjigi je to jasno izraženo, ko Bog na Mojzesova usta postavi opozorilo: »Glej, danes sem položil predte življenje in srečo, smrt in nesrečo, Izberi torej življenje, da boš živel ti in tvoj zarod« (5 Mz 30,15-19b). Tudi prvi psalm poudarja, da kdor izpolnjuje Gospodovo postavbo, bo kakor

je svoje sreče kovač

drevo, zasajeno ob potokih voda, ki daje svoj sad ob svojem času in njegovo listje ne ovene; vse, kar dela, uspeva ... ne pa tako kot krivičniki, ki so kakor pleve, ki jih veter raznaša (prim. Ps 1,3-4).

Postava je vzgojiteljica

Vendar je postava, za katero danes menimo, da pomeni omejevanje svobode in grožnja za srečo, v službi svobode, sreče in življenja v smislu, da je razumljena kot podpora, pomoč, tako kot zapiše apostol Pavel: »Postava je postala za nas vzgojiteljica, ki nas je vzgojila za Kristusa« (Gal 3,24). Gotovo postava pomeni tudi nadzor nad človekovo svobodo, kajti na koncu koncev se vse vrtili okoli osebnih odločitev. Globoka resnica življenja ni v človekovih rokah, pač pa je dar, ki prihaja od zgoraj in postaja odgovornost, saj je ta dar potrebno ohranjati, zanj skrbeti in ga braniti. To pred nas postavlja psalmistove besede: »Uči me, Gospod, svojo pot, hodil bom v tvoji zvestobi« (Ps 86,11). Postava je torej v službi človeka, v službi njegove polne uresničitve. »Sobota je ustvarjena zaradi človeka in ne človek zaradi sobote« (Mr 2,27), razglša Jezus in poudarja, da ima človeška oseba absolutno prvenstvo, postava

pa je samo kot pomoč, ki nam od znotraj pomaga razumeti dobro, resnično in lepo.

Svoboda ni najvišji dar

Težava torej ni v postavi, pač pa v domišljanju o neodgovorni svobodi, absolutni, ki naj bi nas osvobajala od kakršne koli odvisnosti in bi nas napravljala za gospodarje nas samih in za gospodarje drugih. Kdor svobodo privije do te mere, postane despot, ki ne priznava drugega zakona kot le samega sebe. Svoboda je velik dar, dar neizmerne vrednosti, vendar pa kljub temu ni najodličnejši dar. Najvišji dar je »sposobnost ljubiti«, ki nam omogoča odpovedati se celo svojim pravicam, da bi lahko drugi rasli. »Čeprav sem osvobojen vseh, sem vendar postal služabnik vseh, da bi jih čim več pridobil. Slabotnim sem postal slaboten, da bi pridobil slabotne. Vsem sem postal vse, da bi jih nekaj zagotovo rešil« (1Kor 9,19.22). Lepo je spoznanje, da je Bog tako dober, da nas je osvobodil, kajti le v svobodi je ljubezen in torej možnost spoznati, ljubiti in služiti Bogu za vedno. To je veličina človeka, poklicanega, da izbira med »dobrim« in »slabim«. Njegovo življenje je v njegovih rokah: »Vsakdo je svoje sreče kovač«. ■

Najvišji te je izbral
za Mater svojemu Sinu
in postala si
njegova pomočnica,
ko je Beseda postala meso.

Rodila si Dete - Odrešenika
in mu bila spremljevalka -
pomočnica
od jasli do križa.

Zgodi se,
ki si ga izrekla
ob angelovem oznanjenju,
je postal
tvoje poslanstvo -
poslanstvo pomočnice
skozi čas in rodove.

Z dvanajsterimi si molila
v pričakovanju Duha,
opora in pomočnica
porajajoče se Cerkve.

Foto: J. Žnidaršič

V vsej svoji zgodovini je Cerkev
hodila ob tebi in s teboj,
ni si mogoče zamisliti njene poti brez tebe,
Pomočnica.

Neštetokrat in neštete
si obvarovala padcev, nesreč,
in tiste, ki se zdijo že izgubljeni,
ti, Pomočnica, znaš privedi nazaj.

Danes, ko nas je strah posledic lastnih dosežkov,
te prosimo, Mati in Pomočnica:
uči nas in pomagaj spoštovati in ljubiti življenje,
spremljaj in varuj otroke in mlade,
odpiraj nam oči in ušesa za lepoto,
za vse dobro in plemenito v Božjih in tvojih očeh.

s. Marija Žibert

V SRCIH LJUDI DOZOREVA ŽETEV

V tem zapisu vam posredujem misli, ki jih je izrekel papež Benedikt XVI. duhovnikom in stalnim diakonom, ko je bil meseca septembra 2006 na pastoralnem obisku na Bavarskem. Menim, da je njegovo razmišljanje o zadevi duhovnih poklicev lepa spodbuda ne le za duhovnike in diakone, pač pa tudi za molivce za duhovne poklice in vse verno občestvo.

Papež se je v svoji homiliji zaustavil ob razlagi Jezusovih besed: *»Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev!«* (Mt 9,37).

Papež je najprej govoril o trditvi *»žetev je velika«* in je nadaljeval: *»Te besede veljajo tudi za današnji čas. Hotel je reči: v srcih ljudi dozoreva žetev. To tudi danes pomeni: v njihovi notranjosti se poraja pričakovanje Boga, pričakovanje luči, ki naj usmerja njihovo pot. Pričakujejo besedo, ki presega nadnaravno človeško besedo; je upanje in pričakovanje ljubezni, ki nas onstran sedanjega trenutka večno podpira in nas sprejema. Žetev je velika in pričakuje delavcev v času vseh rodov. Za vse rodove tudi velja, čeprav v različnih oblikah, da je delavcev malo.*

»Prosite gospodarja žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev!« (Mt 9,38). Žetev je tu in Bog kliče ljudi za svoje sodelavce, da bo žetev spravljena v žitnice. Bog potrebuje ljudi. Potrebuje tiste, ki bodo rekli: da, jaz sem pripravljen biti tvoj delavec pri žetvi, pripravljen sem tudi pomagati, da bo žetev, ki dozoreva v srcih ljudi, spravljena v žitnice večnosti in bo postala večno Božje občestvo veselja in ljubezni. *»Prosite Gospoda žetve!«* To pomeni, da ne moremo preprosto *»proizvajati«* delavcev za žetev, kajti ti prihajajo od Boga. Ne smemo, tako kot v drugih poklicih, prek načrtne propagande in prek ustreznih strategij preprosto novačiti oseb. Klic, ki prihaja iz srca Boga, mora najti pot do srca človeka. Prav v tem, da bi prišel ta klic do srca človeka, je potrebno naše sodelovanje. Ko za to prosimo gospodarja žetve, molimo predvsem, da bi ganili Njegovo srce: *»Stori to, prebudi ljudi, vžgi v njih navdušenje in veselje za Tvoj evangelij! Daj jim razumeti, da je to najdragocenejši dar, ki ga bo tisti, ki ga je našel, posredoval drugim!«*

S tem želimo ganiti srce Boga. Toda naša molitev ni samo v molitvenih besedah, marveč zahteva, da od besed preidemo k dejanjem, da bi iz našega molitvenega srca preskočila iskra Božjega veselja, navdušenja za evangelij, ki bi prebudilo v srcih ljudi pripravljenost, da bi izrekli svoj *»da«*. Kot ljudje molitve, napolnjeni z Božjo lučjo, prihajamo k drugim, ko jih vklju-

čujemo v svojo molitev in jim tako pomagamo, da vstopijo v žarek božje navzočnosti, ki potem nadaljuje svoje delo. V tem duhu želimo nenehno prositi Gospodarja žetve, ganiti njegovo srce in se v njem dotakniti tudi src ljudi, da bo on po svojem delovanju storil, da bodo dozoreli za svoj *»da«* in pripravljenost. Zvesto bodo vztrajali v službi kljub vsem zmešnjavam časa, dnevni vročini in tudi temini noči. Iz tega bodo nenehno črpali zavest, da je kljub utrudljivosti ta napor lep in koristen, ker človeka vodi k bistvenemu: ljudje namreč dosega tisto, kar pričakujejo – luč in ljubezen Boga (prim. CSS 6/2006).

Naj bodo te papeževe besede močna spodbuda za vse nas, da z molitvijo vztrajamo, da iz našega molitvenega srca preskoči iskra Božjega veselja na tiste, ki jih Gospod vabi v svojo službo.

IVAN TURK, voditelj SMZ

MAREC

Molimo, da bi kristjani obogatili postni čas z molitvijo, postom in dobrimi deli.

APRIL

Molimo, da se v človeških srcih okrepi vera v Jezusovo vstajenje in večno življenje.

MAJ

Molimo, da se v mesecu maju ob šmarnični pobožnosti utrdi zaupanje v Marijino priprošnja in pomoč.

MOLITVENI NAMENI

OTROK - ZA

PRIPRAVILA:

TANJA POVŠNAR in TILLEN MLAKAR

V zadnjih mesecih je v Sloveniji potekalo že veliko razprav na temo nizke rodnosti pri nas. Čeprav bi nas nekateri radi potolažili, da imamo enake težave kot druge razvite države, pa moramo opozoriti na dejstvo: ženska na Islandiji rodi v povprečju 2,04 otroka, na Irskem 1,93, v Franciji 1,91, v Sloveniji pa le 1,25. Razlika je torej vendarle ogromna. Če predpostavljamo, da sta za ohranitev rodu potrebna povprečno vsaj 2 otroka na žensko, pomeni, da smo Slovenci v fazi izumiranja. Samo po sebi se postavlja vprašanje, zakaj sodi Slovenija med države z najnižjo rodnostjo na svetu. Kaj preprečuje mladim družinam, da bi se odločale za več kot enega otroka?

Najprej to vprašanje zastavimo nekaj mladim pripadnikom SMG. S svojimi mnenji se tokrat predstavljajo animatorji, ki pomagajo voditi duhovne vaje za osnovnošolce in srednješolce v Želimljem. Koliko otrok si okvirno želijo? Kateri dejavniki bodo po njihovem mnenju najbolj vplivali nanje in na njihove partnerje pri odločanju za število otrok?

Tanja Kavčič, 16 let

Zelo rada imam otroke, tako da bi jih imela rada čim več. Vendar je pa potem zelo odvisno tudi od finančnih zmožnosti, ker bi jim rada omogočila tako, dokaj normalno, pa malo tudi ugodno življenje, saj vsi vemo, kako je danes že samo šolstvo (ki naj bi bilo brezplačno) drago in seveda še druge

za življenje potrebne stvari. To bo verjetno eden najbolj poglobitnih vzrokov, seveda pa je z denarnimi sredstvi povezana zaposlenost, stanovanje ...

Tomaž D. Vovko, 26 let

Otrok bom imel, kolikor bo Bog dal. ☺ Verjetno 3 ali 4.

Na število otrok bo najbolj vplivala želja po (več) otrocih, finančno-prostorsko stanje, zdravje otrok (npr. otrok s posebnimi zahtevami), časovni vidik zaposlitvenih zahtev (urnik, dežurstva ... - zaenkrat sva oba v smeri medicine), možnost pomoči (verjetno domače - npr. starši, stari starši).

Maja Kadunc, 25 let

Meni osebno je družina temelj moje prihodnosti, moja želja in upanje! Sama prihajam iz štiričlanske družine, a moja želja je večja, želim si imeti šest otrok, moj fant Uroš pa vsaj tri, tako da mislim, da se bova glede tega že nekako uskladila. Res pa je, da se števila ne da kar tako načrtovati, vendar rada rečem, da sem odprta za življenje, ravno tako moj fant. Kaj bo vplivalo na število - verjetno finance in stanovanje, a sem prepričana, da se da marsikaj urediti z voljo in vero. Nismo sami in žal se tega še premalo zavedamo.

Gabrijela Tajnik, 21 let

Seveda tudi sama razmišljam o bodoči družini. Rada bi bila mamica vsaj trem otrokom.

K odločitvi o številu otrok pa mislim, da bo najbolj vplivala (hočemo ali nočemo, realnost je taka) finančna preskrbljenost, k čemur spada urejeno stanovanje, služba ipd. Mislim, da na število otrok zelo vpliva tudi kariera obeh partnerjev, ali se je kateri od partnerjev pripravljn odpovedati karieri, ker nimajo vse družine te sreče, da bi jim otroke pazile babice ... Predvsem pa seveda želje obeh partnerjev in kompromisi ... Se mi pa zdi, da če je razumevanje, sodelovanje med partnerjema zadostno, je negativnih dejavnikov za odločitev za več otrok manj.

Tako torej mladi. Mi pa navedimo še nekaj dejstev:

- Slovincem do enostavnega obnavljanja prebivalstva manjka 260.000 otrok.
- V zadnjih 15 letih je število mlajših od 15 let padlo za več kot 100.000, povprečna starost pa se je zvišala za 4 leta.
- Ob nadaljevanju enakega trenda rodnosti med Slovenci nas bo leta 2100 le še 561.000.
- Po projekcijah OZN naj bi bila

ALI PROTI?

rodnost Slovencev leta 2050 najnižja v Evropi, v povprečni starosti prebivalstva pa bomo skupaj z Latvijo in Japonsko na prvem mestu na svetu.

- Pokojninski, zdravstveni in socialni sistemi, na katere smo se navadili in razvadili, se bodo ob takem demografskem trendu zrušili. Na to nas je že opozorila tudi Evropska unija.
- Na podlagi naših dosedanjih izkušenj in izkušenj drugih držav zanesljivo vemo, da na demografsko rast popolnoma nič ne vpliva ne porodniški dopust (zadnjih 20 let med najdaljšimi na svetu) ne otroški dodatki ne davčne olajšave za otroke ne paketi za novorojenčke ne skromna pomoč mladim družinam na stanovanjskem področju ne denarna pomoč velikim družinam.
- Splošno razširjenemu mnenju navkljub nekatere demografske raziskave dokazujejo le majhne pozitivne učinke materialne pomoči družinam na rodnost držav, druge pa, da učinkov sploh ni.
- Novembra 2006 izdano delovno gradivo Strategija za dvig rodnosti v Sloveniji so iz očitno političnih razlogov umaknili iz javne razprave. Naj za ilustracijo politizacije tega dokumenta služi dejstvo, da so bile socialni in materialni pomoči mladim staršem namenjene dobre tri strani, predlogu plačljivega splava pa dobre tri vrstice.
- Tako Slovenija še vedno nima niti enega vladnega ali parlamentarnega dokumenta, ki bi nakazoval skrb za problematiko rodnosti, kaj šele široko zastavljene strategije za njeno reševanje.

Zaskrbljeni? Upajmo, da smo! Kar pa ne pomeni, da je čas za obupavanje. Pač pa je skrajni čas, da prenehamo po nojevsko tiščati glavo v pesek in se delati, da nimamo težav. Ne mislimo, da je naša edina skrb le zapečkarško, udobno življenje. Moramo se zavesti odgovornosti za našo skupno prihodnost in za prihodnost bodočih rodov. In za prihodnost potrebujemo otroke. Ne pričakujemo čudežev od državnih ukrepov, hkrati pa ne postavljamo svojega udobja pred življenje. Ne izničimo v nekaj desetletjih ves trud Trubarja, Prešerna, Cankarja, Slomška, Kreka in mnogih drugih velikih mož naše zgodovine, ki so stoletja skušali Slovincem omogočiti svobodo in povisati raven kulture ...

Odločajmo se torej za življenje! Da pa bi bile odločitve nekoliko lažje in naše obzorje ne samo črno, za konec pokukajmo še v domove mladih družin, kamor vsak otrok vedno prinese edinstveno toplino in ljubezen. Povprašajmo nekatere starše, kako doživljajo rojstvo svojih otrok.

Barbara in Luka Štrubelj (šestmesečna Zoja)

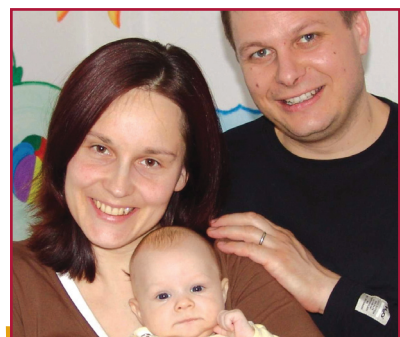
Oba imava rada otroke in sva si zakon vedno predstavljala z njimi. Želja po otrocih je tekom najine skupne poti rasla. Leto dni po poroki pa sva začu-

tila, da nisva dovolj samo midva kot par, ampak da je čas, da najina ljubezen obrodi sadove. Tako imava sedaj pol leta staro hčerko Zojo.

Mateja in Andrej Magajna (štiriletna Katja, triletni Jernej in enoletni Matija)

Ko sva odkrila, da sva pripravljena za najino skupno pot, sva se poročila in s tem prevzela odgovornost do družine in do življenja. Ker se imava rada, se odločava za otroke in s tem vračava ljubezen tudi Bogu, ki sva mu hvaležna, da naju je združil. Tudi vsak od otrok je dar za najino medsebojno ljubezen.

Mateja in Peter Perše (trimesečna Blažka)

Ko sva se poročila, sva se že odločila, da bova imela otroke. Starševstvo sva čutila kot poklic. Potrebno se je tudi zavedati, da otrok ni nekaj samoumevnega, ampak dar. Poznava pare, ki otrok ne morejo imeti, tako da naju je to dejstvo nekoliko skrbelo, preden sva dobila (sedaj tri mesece staro) hčerko Blažko. Zdi se nama, da prava družina postaneš šele, ko se rodi otrok. Otroek je ključni člen, ki še bolj poveže zakonca, če se izogneta pasti, da bi se ukvarjala samo z novim družinskim članom in se ne posvetila tudi drug drugemu. Otroek je blagoslov, saj je novo življenje vrednota, ki jo vsi starši želijo dati naprej. ■

V Angoli imam prijatelja

BESEDILO: KARMEN JENIČ
FOTO: TEAM B

V Bengueli imam prijatelja. Ima 15 let in ime mu je Felix Jamba. V današnjem času elektronske pošte, skypa, mobitelov, sms-ov si najbrž skoraj nihče več ne predstavlja, kako ne bi mogel priti v stik s svojimi sorodniki ali prijatelji, ki bivajo na drugem koncu sveta. Toda to ni tako samoumevno. Jamba nima e-maila. Nima telefonske številke. Niti nima tablice s hišno številko nad vrati svojega doma.

Nekaj posebnega je občutek, da več tisoč kilometrov proč, nekje pod ekvatorjem v črni Afriki živi fant, ki je tvoj prijatelj; kot takega ga imaš seveda rad, vendar mu ne moreš nikoli po telefonu poslati kratkega sporočila, niti ne po elektronski pošti zaželeli veliko blagoslova ob prejemu svete birme ... Lahko le skleneš roke in dvigneš srce k Očetu, ki mimo razdalj povezuje svoje otroke.

Dejstvo, v kakšnih razmerah živi tretji svet, s kakšno revščino in pomanjkanjem se sooča, je gotovo nekaj, kar naj bi v nas vzbudilo sočutje in dobroto po zgledu uboge vdove. Ne pa tudi pomilovanja. Afriški otroci resda nimajo računalnikov. Tudi ne »game-boyev«, »walkmanov« in še marsičesa, kar Slovenci sploh še ne znamo ustrezno prevesti. Koliko otrok in mladih te elektronske zadeve pripeljejo do odtujenosti ter zapiranja v brezosebni svet. Revni Angolci tega nimajo. »Hvala Bogu!« si upam reči, čeprav si po obisku Angole in tej osebni izkušnji še tisočkrat

bolj želim, da bi Afričani lahko živeli bolj dostojno življenje. Imajo namreč nekaj več ... družijo se, iznajdljivi so pri igrah, več so drug z drugim. Imeli smo srečo, da smo to lahko doživeli.

Mladi Angolci so nas povabili na nedeljski izlet. Okrog dvesto mladih nas je na nedeljsko jutro krenilo na pot – po tistem, ko smo eno uro čakali na zbirnem mestu in smo Slovenci že počasi izgubljali živce, naši črnski prijatelji pa se zaradi zamude niso povsem nič vznemirjali.

Po dveh urah smo med pogovorom in smehom prišli na cilj. Videla nisem niti enega zdolgočasenega obraza ali naveličanih kretenj. V trenutku je bila ustvarjena zabava. Tik ob morju nekaj fantov z na pol prazno žogo igra nogomet, malo naprej dva fanta v rokah kak meter nad tlemi držita obroč, drugi pa vratolomno skačejo skozi in po mivki delajo kozolce. Špela se z mlajšimi igra v mivki, vsi navdušeno oblikujejo križ. Poleg sedi spet ena skupina; vsi napeto zrejo v neko

Želja po znanju je velika

Mladi na izletu

Felix Jamba pri uri verouka

Iznajdljivi v igri

točko v tleh; v pesek so zakopali vrstico, sedaj pa jo mora tisti, ki je medtem mižal, najti. Tako se vživim v to igro, da klečim v mivki in napeto zrem, ali bo vrstica odkrita ali ne.

Čez čas kaplan skliče mladino, pove nekaj besed, skupaj zmoliijo, potem pa se vsi zapodijo na makarone, ki jih je večina deklet prineslo v posodah na svojih glavah. Še nikoli me ni nobena stvar tako popeljala v čas don Boska in mi tako približala njegov način, kot me je ravno ta izlet. Po tej izkušnji mi je še bolj žal za nas, napredne Evropejce.

Tri mesece po tem sem v slovenski šoli spremljala učence na kratkem pohodu. Skoraj vsak drugi je imel v ušesih slušalke raznih predvajalnikov glasbe; kdor tega ni imel, je držal v rokah mobilni telefon in med hojo igral igrice. Kaj bi šele počeli, če bi hodili z vrstniki, ki govorijo tuj jezik in bi se bilo potrebno toliko bolj potruditi za pogovor.

Ta izlet je bil eden izmed mnogih dokazov, da jezikovne pregra-

de niso nobena ovira za klepet, če si seveda človek klepeta želi. Ko smo benguelskim otrokom in mladim v naši polomljeni portugalsščini, v kateri smo poznali le nekaj besed, kaj razlagali, so nas poslušali z očmi in ušesi. Skušali so ujeti vsak naš gib in prepoznati mimiko obraza. In ko so nekaj trenutkov kasneje oni nam kaj pripovedovali, niso pozabili, da morajo govoriti ne le z usti, ampak s celim telesom.

Zato so se prijateljstva lahko ustvarjala. Zato se drug ob drugem nismo počutili nelagodno. Z Jambo sva se tako pogovorila o vsem mogočem. V mivko mu narišem zemljevid Slovenije in razlagam, kje stoji moja hiša in kje moja fakulteta; kakšna je moja družina in kateri so moji konjički. Ob zgibanki, ki govori o zaščiti pred okužbo z virusom HIV in mi jo mladi prijatelj pokaže z odraslo resnostjo, se dotakneva globljih tem. Jamba ne razume, da se v Sloveniji fantje njegovih let ob takih temah smeji. Pojasnujem mu

tudi nekatere verske resnice, o katerih me je bodoči birmanec vpraševal. Vesela sem, da lahko tudi s svojo borno portugalsščino oznanjam ...

Na marsikaterem mestu je zapisano, kako so nam angolski otroci ukradli del srca. Kako res je to! Svoje benguelske prijatelje močno pogrešam. Iščem razne odgovore in rešitve, a skriva se v enem samem stavku: V Gospodu ni razdalj. Od tod tudi sklep – redna molitev za angolske prijatelje. V portugalsščini. *Pai nosso, Ave Maria, Gloria ao Pai* ... Tako se počutim bližje njim. Njim, ki jih bo lahko naslednji mesec pobrala kolera. Ki jim bo lahko naslednji mesec morje odneslo hiše. Ki jim bo lahko od nepravilne in neredne prehrane naslednji trenutek umrl brat ali sestra ali nečak ali ... pa oni sami. In naj tudi mene – tako kot je pri zaključni maši prosil eden od prostovoljcev – vedno bega in vznemirja pogled benguelskih otrok, s katerimi smo preživeli tako lep mesec. ■

Gospod daje in **jemlje življenje**

Elizabeta in Danijel sta se poročila maja 2004. Ona je tisto leto dopolnila 38 let. Vsa mlada leta je prostovoljno delovala med mladimi. On je vsak teden prostovoljno hodil pomagat mongoloidnim otrokom. Po poroki je Elizabeta občasno zapisala nekaj utrinkov in jih z možem Danijelom podarja tudi nam.

December 2004. Tole pisanje začnjam s posebno novico. Z Danijelom bova čez devet mesecev postala družina: noseča sem! Kaj vse se dogaja v moji glavi! Gospodu se zahvaljujema za ta nov začetek, za to novo pot; obenem pa me obdaja strah, negotovost, čudenje. 24. januarja, na praznik sv. Frančiška Saleškega, bom šla na ultrazvok; povedali so mi, da bom slišala bitje otrokovega srca, čeprav je zarodek velik samo 5 mm. Mar ni to čudovito!

Maj 2005. V torek 10. maja sem bila na ultrazvoku. Otroček je zdrav. Povedali so mi, da je fantek. Presrečna sva, zdravnik nama je pokazal fotografijo male stvarce. Zdaj, ko sem že v šestem mesecu nosečnosti, začnjam kupovati oblekice in

druge potrebne stvari za – Petra. Čez čas bova prepleskala otroško sobico z veliko medvedki. Pričakovanje je neizmerno ...

Zakaj, Gospod

Avgust 2005. Točno teden dni je, odkar Petra ni več med nami. In še vedno se izmikava dejstvu krute resničnosti, da Petra ni več. Seveda, en teden je malo. Z Danijelom želiva, da bi v teh trenutkih, ki so tako različni od tistih, ki so bili polni veselja, čas tekel hitro, da bi lahko preskočila cele mesece; vendar pa vsak trenutek živiva svojo bolečino in se zavedava, da naju najin angelček gleda in prosi, naj ne jokava.

Žal se je vse zgodilo brez vsakršnih znamenj in nenadoma. Prejšnji teden je bil 37. teden nosečnosti. Še dvajset dni je manjkalo do predvidenega poroda. Poleg čudovite nosečnosti, brez kakršnihkoli težav, sem več kot zadovoljivo opravila tudi vse preglede. Peter je lepo rasel in vse je kazalo na najboljše. Pred kratkim sem zaključila s poslikavo sten otroške sobice z različnimi osebnostmi iz stripov.

Prejšnjo sredo ponoči so se začele predporodne bolečine. Ko smo po kakih štirih urah prišli v porodnišnico, se je takoj začel porod. Z Danijelom sva bila kake štiri ure pripravljena na »slavni«

porod in z odprtimi usti sva čakala na trenutek, ko bo med nas prijokal mali Peter.

Par minut pred porodom pa je bila novica vse prej kot vesela. Ginekologinja nama je povedala, da Petrovo srce ne bije. Potem je bilo kot v kakem filmu, še več, zdelo se mi je, kot da sanjam grde sanje. Boga sem prosila, naj naredi čudež, da bi glas malega Petra napolnil porodno dvorano. A bilo ni nobenega joka. Začudenje in »redkost dogodka« je pustilo veliko vprašanj tudi navzočim zdravnikom: tako absurden konec! Zdravniki so čuteče dejali: »Nerazumljivo, a žal se včasih vendarle zgodi tudi to!«

Nimam pravice in tudi nočem valiti krivde na ljudi, še manj na Boga, ki nas gotovo ljubi in to na tak način, ki od nas gotovo ne zahteva samo trpljenja. Verujem, da je to posebno Božje znamenje, čeprav to v tem trenutku zelo težko razumem. Zagotovo naju je ta težka preizkušnja navdala s trpljenjem – izgubiti nekoga, ki si ga sprejel v svoje naročje in ki si ga tako zelo ljubil, še preden si ga videl. Vendar se zavedava, da ni nič naša last, ampak da nam je vse podarjeno. Peter je bil za naju velik dar in gotovo bi ga najine roke želele stisniti k sebi in ga obdržati blizu. Pa ga morava da-

Foto: D. Gačnik

rovati, zaradi nečesa več. Zakaj? Razumela bova ob svojem času. Še pred kratkim sem razmišljala o tem, da bi se morebiti odločila še za drugega otroka. Zdaj pa sem prepričana, da se bo to zagotovo zgodilo! In to mi daje moč, da začnem vsak dan znova.

Nova preizkušnja

23. december 2005. Težko nama je. Adventni čas, božič ... Morala bi se veseliti rojstva Jezusa Kristusa, midva z Danijelom pa še vedno iščeva Luč. Verujeva, da bo prišel čas, ko se nama bo vrnil nasmeh na ustnice in morda bova nekoč tudi razumela smisel najinega trpljenja.

31. januar 2006. Po božiču sem spet zanosila, pričakujeva otroka. Od veselja sem se zjokala in se spomnila na malega Petra. Sredi januarja pa so mi zdravniki rekli, da je konec z nosečnostjo. Še enkrat so mi rekli, da se zgodi tudi to! Trudim se, da bi gledala naprej, trudim se, da bi molila. Rada bi zaupala, da je zgoraj

Nekdo, ki me neskončno ljubi. Danes, na don Boskov praznik, zaupam, da mi bo ta velik svetnik vrnil nasmeh na obraz in dal moči za naprej – kljub vsemu!

Romanje

Marec 2006. Bila sva na romanju. Z besedami preprosto ne moreva izraziti vsega, kar nama je bilo podarjeno. Na romanje sva se odpravila sredi mnogih težav, s seboj sva nosila najin križ in globoko v srcu tudi prošnjo, da nama Gospod podari svojo milost. Po romanju sva razumela, da morava utrditi najino šibko vero, da sva premalo molila, da nisva nikoli prakticirala kake oblike spokornosti, da sva vedno iskala neke majhne kompromise. Zdaj sva mirna. Danijel mi je smehljaje dejal, da se že zelo dolgo ni tako dobro počutil. Zaupava v veliko Božjo milost.

Bog je vir življenja

November 2006. Življenje je res lepo, saj nas vedno znova prese- neča. Spet pričakujem otročka!

Sem v tretjem mesecu nosečnosti in prvi izvidi pravijo, da je vse v najlepšem redu. Verjamem, da se mora tokrat vse lepo izteči. Zdravniki pravijo, da naj bi rodila v maju. Mesec maj! Tako pomenljivo! Priznam, zelo me je strah, a poskušam biti mirna. S svojimi rokami želim objeti malo stvarco, ki jo dan za dnem bolj čutim v sebi.

December 2006. Peti mesec nosečnosti. Vse je v redu, pred nekaj dnevi sem že začutila njegovo premikanje. Kakšno veselje za oba. Danijel je položil roko na moj trebuh in kmalu potem se je otrok premaknil; kakšno veselje! Če bo deklica, ji bova dala ime Benedikta. Kmalu bo božič. Za naju bo ta božič nekaj posebnega, drugačen od drugih božičev. Na Njegovo rojstvo bova gledala kot na vir življenja in veselja! Sicer pa bi najraje videla, da bi bil mesec maj že tukaj, da bi praznovala najin božič.

*Elizabeta in Danijel ...
in mali angelček Peter od tam zgoraj!*

Kambodža, Azija

Sonca nam pa ne manjka

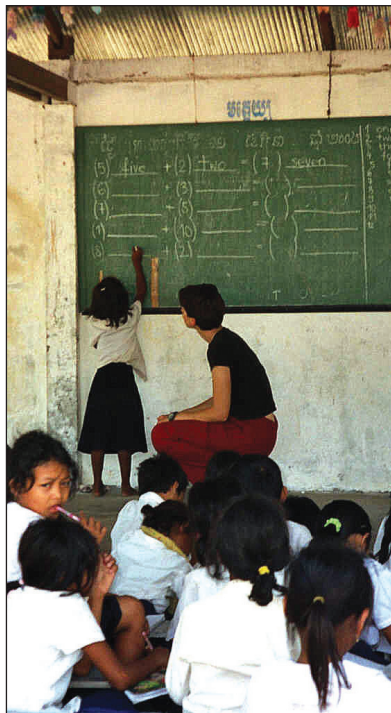

Foto: HIMP, Kambodža

Z veseljem spremljam dogajanje doma in se veselim mnogih dejavnosti v Cerkvi. Lepo je tudi slišati, da je svetost misijonarja Majcna v spodbudo in vzor. Bil je res izjemen človek in misijonar. Zdaj gotovo prosi tudi za nas. Velikokrat se ga spomnim in ga tudi prosim, naj mi pomaga.

Tudi pri nas je vedno kaj novega. Dodajam nekaj novic. Naslednje počitnice so februarja, ko bomo praznovali kitajsko in tako tudi vietnamsko novo leto. V skupnosti smo še vedno samo tri in bomo tako verjetno tudi ostale. Vietnamka, ki naj bi

prišla, ne more dobiti potnega lista, ker je s severa, in s. Beata se še vedno ni vrnila s Poljske. Deklet imamo letos čez 70. Vse so v internatu, tako da je vedno pestro. Okrog božiča je bilo zelo mraz, pod 20 stopinj in nas je zeblo. Še vedno ima en kup učenk prehlad. Kašljamo večglasno in smrkamo v harmoniji. Čaje pijem samo jaz, in sicer meto, bezeg in kamilice, ki mi jih je poslala stara mama. Drugi teh rožic tako ne znajo piti.

Od počitnic naprej smo 'izgubili' dve učenki. Jen se ni vrnila, ker brat pravi, da mora pomagati pri žetvi riža. Je brez staršev in tako brat odloča o njeni usodi. Razmišljamo, kako jo bo potrebno iti iskat in brata spomniti, da je obljubil, da bo dekle šolo

dokončala. Tudi Linina mama je že umrla. Kljub temu, da je bila učenka od oktobra pri nas, so jo sorodniki zadržali doma in rekli, da mora poskrbeti za mlajšega brata in sestro. Oče jih je že zapustil. Kako jih bo le vzgojila in preskrbela, če pa nima nobene izobrazbe in ne možnosti zaslužiti? Živijo na reki Tonle Sap, kjer je mnogo otrok, ki ne hodijo v šolo. Trenutno iščemo, kdo bi lahko pomagal poskrbeti za najmlajša, da bi dekle lahko prišlo nazaj v šolo. Še vedno ne zna ne brati ne pisati.

Pridno sadimo in zalivamo vrt. Od doma so mi po p. Silvu Šinkovcu poslali kar precej semen in zdaj poizkušamo, kaj raste in kaj ne. Začuda imamo čudovit paradižnik, ki zdaj že dela prve

sadeže. Vse naokrog smo povpraševale po gnoju, pa ga nika-
kor ni bilo mogoče dobiti. Na
koncu smo dekletom naročile,
naj ga vsaka prinese eno vrečo.
Problem je, da tu krave hodijo
naokrog, ker si morajo iskati
hrano in res ne moreš letati za
njimi, da bi pobiral »črno zla-
to«. Posipamo tudi pepel od ri-
ževih olupkov, ki jih uporabljajo
pri žganju opeke. Tudi to je baje
čudovito naravno gnojilo. Ka-
korkoli že, stvari rastejo.

Ta teden imajo dekleta izpite.
To sicer ni tako grozno resno,
pa vendar dovolj odgovorno.
Vse se pridno učijo in tudi mi
jim damo mir z drugimi dejav-
nostmi, ki jih imamo sicer. V
kratkem bomo začeli pripravlja-
ti praznik hvaležnosti, potem pa
še kaj za aprilsko Khmer novo
leto in potem že skoraj program
za zaključek šolskega leta. Rade
pripravljajo stvari in imajo
umetniškega duha. Vsak večer
pred besedo za lahko noč zunaj
ob prižganih lučeh plešejo ali pa
sedijo in se pogovarjajo. Imamo
res srečo, da še vedno z veseljem
sprejmejo, kar jim predlagamo.
Mislim, da je ena od veselih
točk tudi vsakodnevni obisk
cerkve. Ker so čez dan bolj ali
manj vedno doma, gredo z ve-
seljem k maši, da se lahko pe-
ljejo z avtom in vidijo, kaj se
dogaja v cerkvi in po svetu ...
Do cerkve je 10 minut z avtom.
Stara bela škatla, podarjena in
popravljen, potem ko je že le-
žala na odpadu, zdaj kar naprej
dela probleme. Danes je v po-
pravilu in mislim, da moramo
pohiteti in prodati, kar se še

da, da potem še dodamo, da se
bomo spet lahko vozili. Avto, ki
nam ga je podarila MIVA, je po
lanski nesreči pravi Lipicanec
in gre, kamor hočemo. Ker pa
nas je veliko, bo moral konjiček
imeti mlade.

Prosim, ne pozabite moliti za
nas, ker blagoslova od zgoraj
pošteno potrebujemo. Ljudje
ravno zdaj končujejo z žetvijo
riža. Imajo točno določen red in
ritem dela, ki sledi vremenu. Mi
nismo ravno tako točni. Delamo
vse skupaj: sejemo in žanjemo,
včasih nam poplavlja in drugič
je suša. Predvsem pa gremo na-
prej z veseljem, ker sonca nam
pa ne manjka.

S. Ljudmila Anžič, HMP

KEREČEV SKLAD

**Od 24. decembra 2006 do 24.
februarja 2007 ste darovali:**

Adamič P., Boršič L., Brezavšček
R., Cerar I., Černilogar M., Čop T.
A., Flis N., Jereb D., Jernejčič J.,
Kramberger M., Krautberger A.,
Kreslin M., Lavrič E., Marinko M.,
Mavec V., Mihelčič A., Mihelčič
M., Miklič M., Milek N., Mivšek V.,
Močnik V., Morela okulisti, Ozebek
M., Parovel A., Pečovnik A., Pra-
protnik M., Romih M., Rozman A.,
Rutar M., Sabolič G., Samsa L.,
Šerbak R., Trstenjak M., Vidmar J.
in nekateri neimenovani dobrotniki.

Darujete lahko za posamezne
misijonarje ali splošno za misijo-
ne, in sicer oddate dar osebno na
Rakovniku, po poštni nakaznici
oziroma na transakcijski račun
Salezijanskega vestnika (gl. str. 3)
s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

ZA SALEZIJANSKE MISIJONARJE

**SALEZIJANSKI
VESTNIK** 2

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska

marec-april 2007

dvomesečnik | letnik LXXX | skupna številka 546 | www.donbosko.si

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRI TEBI DOMA!

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

**Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem.
Takoj nam sporočite
spremembo
naslova.**

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK

Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA

tel.: **01/42.73.028**

faks: **01/42.80.579**

e-pošta: **vestnik@salve.si**

Nasmejani obrazi

Ni še minil božični čas, ko smo se za Rakovniku že začeli pripravljati na don Boskov praznik. Pravzaprav je bil cel mesec januar zaznamovan s spominom na našega svetega ustanovitelja. Rakovniški salezijanci smo se nanj pripravljali z devetdnevnic. Don Bosku, ki je že deležen nebeške sreče, smo znova priporočili vse svoje delo, mlade, ki so nam zaupani, in vse, ki z ljubeznijo spremljate naše delo in nas duhovno in materialno podpirate.

Zadno nedeljo v januarju so rakovniško cerkev napolnili člani salezijanske družine in častilci sv. Janeza Boska. Na sam praznični dan (31. 1.) pa so se – poleg sobratov salezijancev, ki so bili zbrani na mesečni duhovni obnovi – na Rakovniku zbrali tudi dijaki, profesorji in vzgojitelji Gimnazije Želimplje. S svojim petjem in igranjem so olepšali praznično bogoslužje. Obakrat je somaševanje vodil mariborski pomožni škof dr. Peter Štumpf, nekdanji želimeljski gimnazijec. Razveseljivo je, da so prišli na praznovanje tudi mnogi študenti, nekdanji želimeljski dijaki in dijakinje, ter njihovi domači in prijatelji. Prišli so, da bi skupaj praznovali in se Bogu zahvalili za vse, kar so ob don Bosku prejeli kot dragoceno popotnico za življenje. Ob skupnem druženju je bila izražena tudi želja, da bi bil don Boskov praznik v prihodnje dan srečanja vseh sedanjih in nekdanjih dijakov Gimnazije Želimplje, njihovih domačih in prijateljev.

Vrhunec praznovanj je bilo srečanje otroških pevskih zborov na prvo nedeljo v februarju. V sončnem nedeljskem popoldnevu se je

v rakovniški cerkvi zbralo nad tisoč mladih pevcev iz vseh šestih slovenskih škofij, ki prepevajo kar v 54 župnijskih otroških pevskih zborih. Slovesna sveta maša v čast sv. Janezu Bosku je izzvenela kot velika zahvala Bogu za dar »očeta in učitelja mladine«, pa tudi za njegove duhovne sinove, salezijance, ki že leta zbirajo mlade pevce in jih spodbujajo, naj po svojih župnijah s petjem lepšajo bogoslužje ter s tem razveseljujejo ljudi in slavijo Boga. Nasmejani obrazi otrok, njihovo veselje in navdušeno petje, vse je govorilo o sreči, ki so jo mladi tisto nedeljo doživljali ob Jezusu, Mariji in don Bosku. Letošnji don Boskov praznik bo zato ostal zapisan v srcih otrok ter njihovih staršev in prijateljev kot nepozabno doživetje. Pomenljivo je, da tudi starejši salezijanci ne pomnijo, da bi bila rakovniška cerkev kdaj tako polna – tako v cerkvi kot na korih in pred cerkvijo – kot je bila za ta praznik.

Bogat začetek leta in pester spored dogodkov, ki se bodo zvrstili na Rakovniku v prvih mesecih tega leta (srečanje ministrantov, Don Bosko fest, srečanje animatorjev oratorijev, športna srečanja, Čarno jezero, pomladanski romarski shod) priča o tem, kako pomembna je vloga »salezijanskega Rakovnika« pri delu za mladino v Cerkvi na Slovenskem. Hvala vsem, ki nam stojite ob strani in nas na različne načine podpirate pri našem delu za mladino. Naj vam bo Bog bogat plačnik!

S spominom v molitvi ob don Bosku in Mariji Pomočnici!

LOJZE DOBRAVEC
ravnatelj Salezijanskega zavoda Rakovnik

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 24. decembra 2006 do 24. februarja 2007 darovali:

Adamič A., Adamič S., Avbar A., Bevc P., Božič M., Bregar Zupančič S., Burgerjevi, Car M., Černič T., Čop T. A., Dernulc A., Dolamičevi, Drašček P., Drobnič A.O., Ferkolj L., Flisar M., Francelj d.o.o., Furlan A., Globočnik A., Gorjanc M., Horvat M., Husič V., Jager E., Janc J., Jevnikar N., Jurca I., Kapler A., Kmetič Turk, Knapič C.T., Komatar T., Koselj A., Kotar D., Krajnc H., Kranjc C., Kranjc T., Krautberger A., Kregar E., Kreslin M., Letnar V., Lipovšek P., Logarjevi, Lubej A., Lukan M., Marinko M., Markočič N., Marolt J.T., Merlak I., Mervič M., Mihelčič A., Milek N., Mivšek F., Močan F. J., Mohar A., Nahtigal V., Nered M., Novak A., Ocvirk M., Parovel A., Perme M., Pestotnik S., Petelin M., Petelinovi, Petrič M., Pirš M., Podgoršek M., Podržaj F., Potočnikovi, Potokar G., Povše V., Prošek A., Rupnik S., Rutar A., Selšek M., Simčič V., Skrinjar M., Stražiščar I., Suhadolnik J., Šerbak R., Škrabec J., Štiberč A., Trojar B., Zabel A., Zupančič A.G., Željko M., Žukovec J., Žuraj A. župnija Rakovnik in drugi neimenovani dobrotniki.

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana
SI56 2420 0900 4141 717
sklic **00 06**

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'RAK' ter nas tudi obvestite o namenu nakazila.

NAJ VAM GOSPOD POVRNE

priporočila JOŽE ZADRAVEC

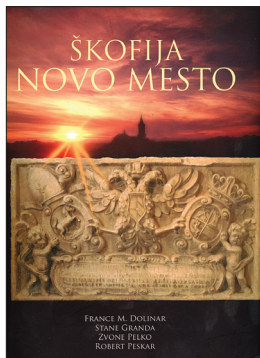
Živeti z dobro knjigo!

Bojim se človeka, ki je prebral eno samo knjigo. Veliko jih je, ki že leta in leta niso prebrali niti ene knjige. Pravijo, da se to sploh ne izplača, češ da je to izgubljanje časa; nekateri ne berejo, ker težko berejo, drugi, ker se ure in ure ne morejo odlepiti od televizijskih zaslonov, tretji, ker so knjigo zamenjali z računalnikom ... Slovenci z izobrazbeno strukturo domnevno zaostajamo za razvitimi državami dvajset do trideset let.

Škofija Novo mesto

Več avtorjev, uredil Zvone Pelko, založba DRUŽINA

Od šestih škofij Cerkev na Slovenskem je novomeška prva, ki je v sliki in besedi najceloviteje upodobljena od začetkov krščanstva do ustanovitve škofije v naših dneh. Zanesljivo cenijo ji dajejo neoporečni izvedenci za zgodovinske in umetnostne razglede (France M. Dolinar, Stane Granda, Robert Peskar) ter

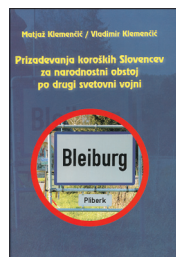
pisano fotografsko govorico (Zvone Pelko), ki prepričljivo razodeva stoletnega duha krščanstva na ozemlju 71 župnijskih občestev (s toliko župnijskih in 352 podružnih cerkva ter 55 kapel). Na 310 straneh monografije se razveselijo pregledno podarja Dolenjska od včeraj in danes v vseh krščanskih parametrih. Novomeška škofija je sicer ustanovljena v naših dneh, vzmeti nastajanja pa segajo v davna stoletja.

Bleiburg / Pliberk

Matjaž in Vladimir Klemenčič, MOHORJEVA, Celovec

Obsežno monografijo (368 strani) vsebinsko natančneje določa podnaslov: Prizadevanja koroških Slovencev za narodnostni obstoj po drugi svetovni vojni (izbranih deset poglavij). Kljub sklenjenim in podpisanim določilom zaščite manjšin so se še naprej uveljavljali asimilacijski pritiski in raznarodovanja z enim samim ciljem: zmanjšati število koroških Slovencev. Kljub »statističnemu genocidu« pa koroški Slovenci

niso izumrli, čeprav naj bi po podatkih ljudskih štetij njihovo število po drugi svetovni vojni upadlo za skoraj tri četrtine. Avtorja sledita zahtevam koroških

Slovencev v njihovih prizadevanjih, da bi postali enakopraven in soodločujoč dejavnik na Koroškem, ki ji daje življenje dveh narodov že od nekdanj posebnost. Saj ne gre za privilegirani položaj v odnosu do nemško govoreče večine, temveč za zahteve po demokratičnih vrednotah, ki se jim je Avstrija zavezala kot soustvarjalca združene Evrope.

Novi posegi Duha

Joseph Ratzinger – papež Benedikt XVI., založba NOVI SVET

Razna cerkvena gibanja in nove skupnosti v Cerkvi so danes »svetlo znamenje lepote Kristusa in Cerkev«. Sveti oče Benedikt XIV. Pri tem naroča vsem pobudnikom raznih gibanj: »Prizadevajte si, da bodo gibanja vedno šole občestva, družbe na poti, kjer se ljudje učijo živeti v resnici in ljubezni, ki nam jo je razodel in posredoval Kristus po pričevanju apostolov v naročju velike družine svojih učencev. V vašem srcu naj vedno odzvanja Jezusov klic: 'Tako naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.' Ponesite Kristusovo luč v vsa družbena in kulturna okolja, v katerih živite ... Razsvetlite temo sveta, ki ga pretresajo nasprotujoča si sporočila ideologij! Ni veljavne lepote, če ni resnice, katero bi bilo mogoče spoznati in ji slediti, če se ljubezen izniči v minljivo čustvo, če sreča postane neulovljiv privid, če se svoboda izrodi v nagonskost ... Ponesite v ta zbegani svet pričevanje za svobodo, s katero nas je opustil Kristus.«

Odbite arktične zgodbe

Jorn Riel, založba DIDAKTA, Radovljica

Ni tako preprosto prodati več kot milijon knjig Dancem, ki jih je komaj dobrih pet milijonov, hkrati pa postati uspešnica še med francosko beročimi ljudmi. Danski pisatelj Riel

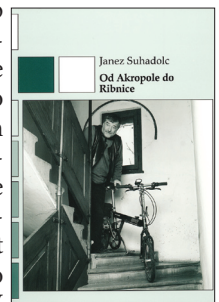
je to uspel z zbirkami zabavnih zgodb o svoji družini arktičnih utragancev – robatežev, omikancev, pronicljivcev, pretepačev, srboritežev ... »Zgodbe so napisane tako spretno, da avtorju in njegovim literarnim junakom trdno verjamemo, tok kipeče pripovedne energije nas potegne vase, da se niti ne zavemo, da je tudi nas zajelo arktično besnilo.« Zvrstijo se zgodbe, ki bralca nasmejejo in globoko ganejo.

Od Akropole do Ribnice

Od Akropole do Ribnice

Janez Suhadolc, MOHORJEVA družba, Celje

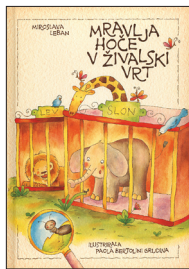
Zbirka esejističnih potpisov (25) po znanih krajih Slovenije, Madžarske, Romunije, Hrvaške, Dalmacije, Avstrije ... celo Sardinije. Potpisec ne zaznava le kraje, njegove znamenitosti, temveč ob njih zdaj meditira, jih ocenjuje, se do njih kritično opredeljuje, jih sprejema, zavrača; njegov slog je poljudno pripoveden, preprost in znanstveno neoporečen. »V okolje gleda stvarno in osebno,« povsem upravičeno piše uvodničar. »Obdarjen je z očmi, ki vidijo po svoje, z roko, ki po svoje zarisuje vtise in jih kolorira; z razumom, ki ne le sprejema dana razmerja, ampak hkrati že snuje tudi množico novih, možnih, še ne uresničenih.«

Mrvlja hoče v živalski vrt

Miroslava Leban, ilustr. Paola B. Grudina, MOHORJEVA, Gorica

Otroci in živali so si najbližji. Slikanica obsega »velik« vrt z vrsto živali. V njem je slonček, žirafa, lev, čebelica, polžek, metuljček, kravica, zajček, ptički – in še množica drugih drobcenih in velikih bitij, s kateri-

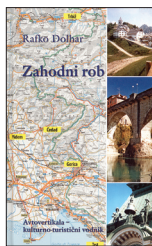
mi je Bog okrasil svoje stvarstvo v veselje otrok in odraslih; med seboj se pogovarjajo, ustvarjajo prirsčne odnose ter se veselijo prelesti narave. Najmlajšim bralcem odkrivajo svoj pravljicen, čudežen svet, vabijo k prijateljstvu, sožitju in spoštovanju.

Zahodni rob / Avtovertikalna kulturno-turistični vodnik

Rafko Dolhar, MOHORJEVA, Celovec

Stvaren opis zahodnega roba ozemlja s slovensko govorečim prebivalstvom ob slovensko-italijanski državni meji se prične na tromeji med Avstrijo, Slovenijo in Italijo ter obsega Kanalsko dolino, Rezijo, Tersko dolino, Benečijo, Goriško in Tržaški Kras.

Odlični barvni posnetki pokrajin, arhitektonskih znamenitosti, zemljevidi in ljudje rišejo, upodabljajo pestrost teh dežel. Dolharjevo izletniško oko jastrebško natančno izbira detajle, po katerih se ozira radoveden potnik.

Pesem molka

Mara Cerar Hull, MOHORJEVA, Celje

Poletje molka (1995), Pot molka (2002) in sedaj Pesem molka; s to obsežno knjigo (338 strani) je trilogija sklenjena. Roman piše Slovenka, ki s svojim možem Garyjem že pol stoletja živi v Ameriki, sedaj že ob kopici vnukov in vnukinj; zase pravi, da je njeno življenje polno in blagoslovljeno: piše članke (o dogajanjih v slovenski skupnosti v Clevelandu in

okolici), črtice, povesti in novele, pesmi, gledališke igre (v angleščini in slovenščini), raziskuje, bere in ob otrocih ohranja mladostni polet.

Založba celjske Mohorjeve družbe je počastila spomin na 70-letnico smrti pisatelja Frana Jakliča z izborom spisov s skupnim naslovom Iz starih papirjev; to so spisi, ki jih je Jaklič (1868-1937) objavjal v časopisih in revijah (Dom in svet, Domoljub, Edinost, Ilustrirani Slovenec, Ljubljanski zvon ...).

Razveseljivo prirsčno nagovori otroke risanka Snežroža: 37 pesmi (Bina Štampežmavc) z domiselnimi ilustracijami (Polona Lovšin).

ZALOŽBA SALVE

Na tvoji strani

Bruno Ferrero, prev. Kristina Škibin, zbirka KNJIŽICE, 175

Komu je prvenstveno namenjena ta knjižica? Mladim ali odraslim? Uspešnim in ustvarjalnim, veselim ali otožnim? Od dvajsetih pripovednih enot ni niti ene, ki je ne bi pisalo življenje, niti ene, ki ne bi »vžgala« srca mladih in odraslih bralcev. Vse je tako preprosto, vse tako resnično, hkrati poučno in življenjsko. Nič teoloških in filozofskih, pedagoških in psiholoških razpravljanj in ugibanj, a tudi ničesar, kar bi temu nasprotovalo. Najlepša in najbolj prepričevalna je šola življenja. Bog je na strani slednjega občana te zemlje, nagovarja nas vsak trenutek, z vsakršnim dogodkom, srečanjem, videnjem, le prisluhniti je treba njegovim namigom, le odkriti je treba Božji rokopis življenja. »Kratke zgodbe za dušo« vselej sklepa poučna misel, ubesedena v kratkih stavkih: Primi za roko tiste, ki so ti blizu, in jih močno drži; kajti

luč je drobna, tema pa vedno globlja ... Veselje ob darovanju je večje od življenja; resnično reven je samo tisti, ki tega nikoli ne okusi ... Človeška bitja smo krhka in ranljiva. Vsi nosimo nalepke, na katerih piše: »Ravnati previdno, dobro skrbeti zanj, občutljivo blago.«

Postna pobožnost 2007

Sandi Osojnik

Za nedelje, ki se v postnem času zvrstijo do velikega tedna, si je avtor zamislil tekočo zgodbo, uglašeno na prošnjske vzklize iz skrivnosti rožnega venca: ki je za nas krvavi pot potil, bičan bil, s trnjem kronan bil, težki križ nesel, križan bil. V utečeni pripovedni zgradbi (uvod v mašo, nagovor, splošni namen, prošnje za vse potrebe) se zgosti mnogokaj, kar je naš delež v vsakdanjem življenju od zjutraj do večera, od ponedeljka do nedelje, od zibelke do groba. V teh pripovednih enotah ni ničesar domišljjskega, temveč z življe-

njem in evangelijskim duhom prežet prirsčen nagovor otrokom, mladim in odraslim. Vsebinsko knjižico natančneje določa podnaslov: Z Marijo in Jezusom v urah trpljenja in smrti. Priložena je tudi preprosta kartonska slikanica z motivi s postaj križevega pota ter besedilom veroizpovedi.

Najlepši nasmeh

Bruno Ferrero, prev. Kristina Škibin, zbirka KNJIŽICE, 176

Svojemu »nasmehu« je italijanski nabožni pisec Ferrero dodal natančnejše določilo: Drobne zgodbe za dušo. Tako preprosto in prepričljivo, naravno in prirsčno povzemajo vsakdanje dogodke, ter v njih odkrivajo Božji rokopis, samo pronicljivi misleci. Panorama skic, ki jih narekuje življenje in se vanj vrača, zares zbuja vtis »najlepšega nasmeha«. Vsaki izmed skic se na koncu podarja prirsčna molitev, ki ni zgolj izliv čustev, temveč razveseljivo poučna, življenjska, jasna in pregledna. Nikjer ni zapletenih podob, nobenega pedagoškega in psihološkega in moralizirajočega drila, a sprejemljivo človeško.

PRIPRAVA ZA TISK | ZALOŽBA | VIDEO | TRGOVINA

Rakovniška 6 | Ljubljana | 01 427 73 10 | info@salve.si | www.salve.si

trgovina je odprta vsak delovni dan 8.00-18.00 | ob sobotah 8.00 - 13.00 ter ob romarskih shodih

Naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Bakan Štefan, Bratonce
 Belovič Greta, Veržej
 Bratuša Jožefa, Rogaška Slatina
 Breškon Marija, Ljubljana
 Cvetko Marija, Dornava
 Časl Julijana, Žiče
 Čič Marija, Hruševje
 Debeljak Jože, Kračali
 Furlan Marija, Bezuljak
 Grebenc Anka, Rašica
 Hanžel Antonija, Mala Nedelja
 Ivanušič Venčeslav, Metlika
 Jančar Marija, Ljubljana
 Jerič Marija, Dokležovje
 Ježovnik Ljudmila, Polzela
 Jordan Antonija, Metlika
 Kisovec Valerija, Mokronog
 Knap Angelca, Rakitna
 Kocbek Matilda, Mala Nedelja
 Kočevar Martina, Metlika
 Kokelj Marija, Višnja Gora
 Kolar Franciška, Bočna
 Konečnik Gizela, Maribor
 Kop Roza, Ruše
 Kordiš Pavla, Loški Potok
 Košir Ivan, Žiče
 Kramer Milka, Ljutomer
 Krošelj Anica, Brežice
 Lunder Pavla, Velike Lašče

Mandelc Stanka, Metlika
 Maroša Gizela, Melinci
 Mirtič Ivan, Metlika
 Missija Marija, Hrastje-Mota
 Mlakar Rozalija, Sv. Lenart v Sl. gor.
 Nagode Julijana, Brezovica
 Okorn Franc, Ljubljana
 Pihler Ivan, Duplex
 Pezdirc Tone in Ana, Rova
 Pompe Viktorija, Ljubljana
 Poreber Alojz, Ljubljana
 Ramšak Marija, Gorenje
 Rautar Justina, Veržej
 Rengeo Marta, Lipovci
 Richter Mihaela, Ljubljana
 Ručigaj Marija, Sv. Lenart v Sl. gor.
 Samec Angela, Bork
 Slapšak Jožefa, Šentrupert
 Stezinar Marija, Metlika
 Škofič Romana, Jablance
 Špec Marija, Polana
 Štavar Emil, Ilirska Bistrica
 Štebih Ivanka, Apače
 Tekavec Marija, Ig
 Tominšek Marija, Bočna
 Topolovec Marija, Majšperk
 Utroša Marija, Ižakovci
 Vencelj Ana, Log pod Mangrtom
 Vogrin Micka, HR – Virje
 Zabavnik Darinka, Ljubljana
 Zore Kristina, Sv. Lenart v Sl. gor.

zagotavljal, da za njih moli vsak dan.

Bog jo je poklical k sebi 28. novembra 2006, zjutraj je še prejela sveto obhajilo.

Molitev, hvaležnost ter goreča ljubezen do Jezusa in Marije so bili vedno navzoči v njenem življenju. Tudi sedaj upamo, da nam je blizu in da nas spremlja iz nebes. Draga mama, hvala ti za vse. Prosi za nas in posreduj za nas pri Bogu. *Snježana Jerič*

JOŽEFA SLAPŠAK

1922–2007

Gotovo ni naključje, da je Gospodar življenja in smrti Jožefo Slapšak, dolgoletno gospodinja v šentrupertskega župnišča, poklical k sebi prav na svečnico, praznik Gospodovega darovanja v templju, saj je bilo njeno življenje eno samo popolno in nesebično darovanje in izgorevanje za druge.

Luč sveta je zagledala 2. januarja pred 85 leti na Hrastnem, kjer je že svoja mlada leta darovala za druge. Pomagala je na bratovi domačiji in sprejela za svojega devetletnega Zupanovega Lojzeta, ki je skupaj s tremi sestrami ostal sirota. Vzgajala ga je v zdravem krščanskem duhu kljub najtežjim časom prejšnjega režima. Eden najlepših dni v življenju Jožefe - tete Pepce, kakor so ji vsi klicali - je bil prav gotovo dan, ko je g. Lojze pel novo mašo, saj ga je imela rada, kot lahko ima rada mati svojega sina.

Pred več kot tremi desetletji je »začasno« priskočila na pomoč v župnišča, kjer so potrebovali gospodinja, in tako je župnišče postalo njen drugi dom. Kljub bremenu let je naporno in odgovorno delo »farovške kuharice«, gospodinje in nenadnje tudi tajnice opravljala vdano in požrtvovalno vse do dne, ko je bolezen postala močnejša od njene neuklonljive volje in razdajanja. Otroški živžav je sprejemala kot ljubeča babica in v mislih božala vse tiste glavice, za katere je imela vedno pripravljen nasmeh, lepo besedo in kakšen bombon. Tudi vsi drugi so bili deležni enake pozornosti, ki jo je izžarevala kot

FRANČIŠKA SABLJAK

1911–2006

mati redovnice HMP

Njena življenjska pot se je pričela 13. septembra 1911 na Homu, v župniji Šentrupert. Rodila se je kot tretja od devetih otrok staršema Neži in Jožetu Zakrajšku. Starša sta odšla v Ameriko, njo pa sta skupaj še z dvema sestrama pustila pri starih starših, ki so jo naučili prvih molitev. Zakrament svete birme je prejela že pri šestih letih. Ko so se starši vrnili, so živeli na Homu, kjer še danes stoji domačija.

Kot mlado dekle je šla s trebuhom za kruhom. Spoznala je svojega bodočega moža Mihovila in odšla živeti na Hrvaško. Rodilo se jima je šest otrok, enega je Bog kmalu pokli-

cal k sebi. Tako je zgodaj spoznala trpljenje, ki se je prepletalo z molitvijo in delom.

Ko so otroci odrasli, so odšli po svetu. Pozneje se je skupaj z družino preselila v Slovenijo, kjer so jo čakale nove preizkušnje. Z živo vero in Božjo pomočjo je vse prestala. Ustvarila je dom, kamor so se otroci radi vračali. Ena od hčerk se je odločila za duhovni poklic in vstopila k hčeram Marije Pomočnice.

Bila je dobra, skrbna in ljubeča mama. Svoje otroke je učila ljubiti Boga in bližnjega ter je po tem zlatem pravilu tudi živela. Vsakokrat, ko so jo otroci obiskali, jih je bila zelo vesela. Čeprav se zaradi bolezni ni mogla več pogovarjati, je njen ljubeč nasmeh

prava mati. Lahko bi rekli, da je imel človek, ki ga je v župnišču prijazno sprejela teta Pepca, občutek, kot da je vstopil v rodni dom.

Drugo žarišče dela je bil vrt. Njeno delo je bilo obilno blagoslovljeno. Ob tem ni šel nihče mimo, ne da bi mu poklonila nekaj besed. Ob sobotah popoldne se je redno odpravila na pokopališče s cvetjem in svečami pozdravit vse pokojne, ki so ji bili blizu, tudi nekdanje dušne pastirje, in poskrbela za zapuščene grobove.

Krona vsega pa je bilo njeno duhovno življenje. Bila je veren zgled molitve vsem, tudi dušnim pastirjem samim, saj se je redno udeleževala vseh bogoslužij. Samo Bog ve, koliko rožnih vencev je premolila za vse svoje drage, za birmance in vso župnijo.

Že pred leti je izrazila željo, da bi rada zaspala v Gospodu na svojem rojstnem domu v času, ko bi cvetel teloh – znanilec pomladi. In ta, kateremu je darovala vse svoje življenje, ji je to željo tudi izpolnil. Okrepjena s poslednjimi zakramenti je odšla v Očetovo hišo na svojem domu na Hrastnem. Solzo slovesa ob evharističnem slavju 23 duhovnikov in velike množice znancev in neznancev, ki so teto Pepco pospremili na zadnjo pot na šentrupertsko pokopališče, je posušilo upanje in trdno prepričanje, da pri Bogu že uživa bogato plačilo za svojo življenjsko daritev. Nam pa je zapustila bogato dediščino, in sicer svetel zgled, kako je predvsem življenje za druge vredno življenja.

Iz pogrebnih nagovorov povzel
M. Suhoveršnik

Geslo tokratne križanke pošljite do 20. aprila 2007

na uredništvo Salezijanskega vestnika. Izžrebali bomo 5 nagrajencev.

- nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo — bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopanjem v Termah Banovci;
- nagrada:** nogometna žoga z razvojnimi cilji tisočletja (SMP);
- nagrada:** knjiga T. Ciglar, V začetku je bila mati (Salve);
- nagrada:** knjiga Življenjepisi Dominika in Lavre (Salve);
- nagrada:** knjižica kratkih zgodb (Salve).

DON BOSKO FEST
ZA MLADÉ
14. april 2007 Lj-Rakovnik
salezijansko mladinsko gibanje
@ sagbas@live.si | 041 733 314

- 1. INTRO**
ogrevanje 10:00
- 2. EVHARISTO**
sv. maša 11:00
- 3. ANIMEISTER**
poučne delavnice 13:00
- 4. AGAPE CON SIESTA**
odmor 14:00
- 5. WOF (workshops of fun)**
zabavne delavnice 14:30
- 6. UTRINEK POD MARELO**
dobrodelni koncert 16:30
- 7. OUTRO**
misel za lahko noč 19:30

www.donbosko.si/fest
Udeleženci: animatorji, sodelavci, mladi | 14+ | Prispevek: 2 €

Utrinek pod marelo dobrodelni koncert mladih SMG v okviru Don Bosko festa 14. april 2007 na Rakovniku

16:30 zbiranje
17:00 koncert
18:00 zabava z Don Bosko bandom

Prostovoljni prispevek, s katerim pomagamo pri odplačilu dolgov sestram HMP Bled.

Rok za prijavo nastopajočih:
27. marec 2007

Kontaktna oseba:

Polona Mihevc, 051/339-515

P.S: Iščemo nove sodelavce!

Rešitev križanke SV 1/2007

				SESTAVA SV	OSREDLO	DOODRKA	POVABL	AVNA	WALTA	OGVNI	OSREDLO	OSREDLO
				SKEDLA	K	A	L	A	N	I	C	A
				ONKRA	O	N	A	N	I	Z	E	M
				ZERJALO	L	E	K	O	G	R	I	
				R	A	K	O	V	N	I	K	
SALEZIJANSKI VESTNIK	HENDRIK	BRIGIDA	ROZARIJA	O	B	S	T	R	A	N	E	C
ZORICA	A	M	A	R	O	A	B	O	V	E		
ANDREJA	B	O	L	E	R	O	A	H	T			
1	E	N	A	A	N	T	E	J	U	P		
FRANCIJA	R	O	B	E	C	U	Z	B	E	K	I	
ANITA	M	A	G	I	S	T	E	R	R	N		
ANITA	Z	E	M	L	J	E	S	L	O	V	E	C
ANITA	E	R	A	A	K	I	N	A	P	A		

“Bova sina poimenovala po starem očetu?”
“Si neumen? Otroka pa res ne moreva imenovati dedek!”

“Prosim, mi poveste koliko je ura?”
“Čez deset minut bo štiri.”
“Oprostite! Vprašal sem vas, koliko je ura in ne koliko bo čez deset minut!”

Stari oče se je pričel pogovarjati sam s seboj, hči pa ga je odpeljala k zdravniku, kjer je potožil:
“Prvič v življenju se pogovarjam s pametnim človekom, domači pa vsi pravijo, da sem nor!”

“Veš, Magda, kadar gledam napeto nogometno tekmo pozabim na vse!”
“Vem. Meni je ime Petra.”

Pride Janezek k očetu in mu reče, da se bo poročil z babico. Oče mu pove: Ne moreš se poročiti z mojo mamo. Janezek pa odvrne: A ti si se pa lahko z mojo?

Mladi moljček se odpravi na samostojni prvi izlet brez staršev. Ko se vrne, ga starša vprašata, kako je bilo. “Krasno! Povsod, kjer sem se pojavil, so mi ploskali!”

“Ati, ati, kje je Afrika?”
“Ne vem, sinko, mamica je pospravljala.”

Objavljen je razpis za festival

Preveri na: www.ritemduha.net in se prijavi!

				SESTAVILA M. N.	DUHOVNIK S 60 LETI MAŠNIŠTVA	BREZ-ČUTNOST, OTOPELOST	ŠAHOVSKA FIGURA, SKAKAČ	PRIPADNIK INDIJANSKEGA PLEMENA	ŽENSKO IME	NELOČLJIVA POVEZANOST	GLAVNI URAD, SEDEŽ	SRBSKO MOŠKO IME (ALEKSANDAR)	
				IDRUSKA NARODNA JED									
				TUJEC									
				MESTO V SALVADORJU									
				KONTINENT									
								NINA TORKAR PASMA MAČK				REKA V NEMČIJI	
SALEZIJSKI VESTNIK	OPOMBA (KRAJŠE)	ZVALNIK, SKLON	ENOTA ZA DELO PREDINDOEVR. PLEMENA				LJUDSTVO V KAMBODŽI PLAČILNO SREDSTVO						
GEOMETRIJSKO TELO								ANTIČNO IME REKE GUADIANE V ŠPANJI					
POREČJE REKE LIM								UNIVERZA V LOS ANGELESU					
SALEZIJSKI VESTNIK	BIBIL. IME ZA PALESTINO GORIVO ZA PLAVŽE							PARADIŽ, RAJ	GERMANSKI OREL PRIMADONA				
REKA V BANATU, SRBIJI						POTUJOČI GR. PEVEC OČE (STAR.)				SVETOPIŠ. OSEBA, KI V DANO SPREJEMA TRPLJENJE	HERCEGOVEC	RUSKI VLADARSKI NASLOV	
PEVEC PESTNER				SKANDINAVEC ENAKI ČRKI									
NARODNI HEROJ BORIS							MESTO NA PORTUGALSKEM						
PIŠČAL, SVIRALKA							REKRUTACIJA						

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

Zaradi večjega števila rešitev smo izžebali še po eno 3., 4. in 5. nagrado.

- 1. nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej, s kopanjem v Termah Banovci: Rozika TACER, Vas 16 a, 2363 Podvelka.
- 2. nagrada:** nogometna žoga z razvojnimi cilji tisočletja (salezijanska mladinska pastorala): Damjan BARAGA, Zajelše 18, 1262 Dol pri Ljubljani.
- 3. nagrada:** knjiga T. Ciglar, V začetku je bila mati – Marjeta Bosko (založba Salve): Lojzka RIHAR, Verd 121, 1360 Vrhnika. Ela VENINŠEK, Luče 10 a, 3334 Luče ob Savinji.
- 4. nagrada:** knjiga Življenjepis Dominika Savia in Lavre Vicunje (založba Salve): Marta JAKOPIČ, Podpeč 30, 1312 Videm Dobropolje. Franciška JAMNIK, Podgora 2 a, 2394 Kotlje.
- 5. nagrada:** knjižica kratkih zgodb Bruna Ferrera (založba Salve): Jernej KRAJŠEK, Prožinska vas 23 a, 3220 Štore. Majda KULAR, Jereka 3 a, 4264 Bohinjska Bistrica.

Rešitev nagradne križanke v prejšnji številki SV: Rakovnik

ORATORIJ ZA DRUŽINE V VERŽEJU

Tudi letos bo v Veržehu oratorij za družine, in sicer **od 6. do 13. julija 2007**. Kot je za oratorij značilno, nas bo ves teden družilo veselje, prepleteno z molitvijo, predavanji, igro, delavnicami, izleti in kopanjem v okoliških termah.

Za informacije in rezervacije pokličite voditelja oratorija **Jožefa Krnca** na GSM: **031 319 242**.

DOBRODOŠLI!

Penzion Mavrica

Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej
Tel: 02 588 90 60 | GSM: 051 370 377
penzionmavrica@siol.net
www.donbosko.si/verzej

Obvestila

POSTNE DUHOVNE VAJE

16.–18. marec: VERŽEJ

23.–25. marec: POHORJE

Informacije in prijave: Marko Košnik in Jože Vidic

Bled – DUHOVNE VAJE

23.–25. marec: Priprava na veliko noč, za fante in dekleta 5.–9. razreda.

Informacije in prijave: s. Mira Peče

Želimirje – DUHOVNE VAJE

16.–18. marec: za ministrante

23.–25. marec: za fante in dekleta 7.–9. razreda

30. marec – 1. april: za srednješolce

Informacije in prijave: Peter Pučnik

DUHOVNE VAJE ZA MOLIVCE

5.–7. julij: KUREŠČEK

15.–17. julij: VERŽEJ

Za obe skupini velja: začetek prvi dan ob 18.00 uri s sveto mašo, sklep zadnji dan s kosilom.

Informacije in prijave: Ivan Turk

Lj. Rakovnik – VELIKONOČNA SPOVED

V pripravi na veliko noč bo priložnost za zakrament sprave tudi na Rakovniku v romarskem svetišču Marije Pomočnice. V velikem tednu od **ponedeljka 2. do sobote 7. aprila; dopoldne od 9. do 12. ure ter popoldne od 15. do 19. ure.**

SREČANJE DRUŽIN

ŽELIMLJE: 6. maj – nedelja.

Začetek ob 9.00, sklep okrog 16.00.

Informacije in prijave: Peter Pučnik

VERŽEJ: 13. maj – nedelja.

Začetek ob 9.00, sklep okrog 16.00.

Informacije in prijave: Ivan Turk

Lj. Rakovnik – MEDNARODNI TURNIR V ODBOJKI

4.–6. maj. Organizira SMC Rakovnik.

Informacije: Metod Ogorevc

Pohorje – DOMINIKOV DOM

6. maj – nedelja: ob 12.00 romarski shod ob prazniku sv. Dominika Savia. Vabljeni.

Želimirje – MINISTRANTSKA ULIČNA KOŠARKA

28. april 2007

Informacije in prijave: Boštjan Jamnik

INFO

Jure BABNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01/42.71.342 | 041/856.452 | jure.babnik@salve.si

s. Marija IMPERL | Rakovniška 21 | 1000 Ljubljana | 01/42.88.376

Boštjan JAMNIK | Glavni trg 15 | 8290 Sevnica | 07/81.61.680 | 031/486.554 | bostjan.jamnik@salve.si

Janez KRNC | Puščenjakova 1 | 9241 Veržej | 02/58.89.060 | 041/357.640 | janez.krnc@salve.si

Marko KOŠNIK | Rakovniška 6 | 1000 Ljubljana | 01/42.73.039 | 051/337.556 | marko.kosnik@salve.si

s. Mira PEČE | Partizanska 6/a | 4260 Bled | 04/57.41.075 | 031/751.851 | mira.pece@volja.net

Peter PUČNIK | Želimirje 46 | 1291 Škofljica | 01/47.02.123 | 040/530.315 | peter.pucnik@zelimlje.si

Rudi TISEL | Don Boskov trg 1 | 3000 Celje | 041/798.557 | rudi.tisel@salve.si

Ivan TURK | Puščenjakova 1 | 9241 Veržej | 02/58.89.060 | 031/358.018 | ivan.turk@salve.si

Jože VIDIC | Tabor 29 | 1380 Cerknica | 01/70.96.880 | 041/728.293

PO POTEH ANDREJA MAJCNJA

Vabljeni na potovanje-romanje po poteh misijonarja Andreja Majcna (I. del): Rakovnik – Maribor – Kozje – Radna – Ljubljana, ki bo **v soboto, 9. junija 2007.** Cena stroškov s prevozom in kosilom je 20 EUR. Potujemo samo z enim avtobusom.

Prijave v vratarnici na Rakovniku, tel.:

01/427.30.28. Dodatne informacije: Tone Ciglar tone.ciglar@salve.si | 041/317.318.

PROJEKT ORATORIJ

17. marec (sobota) – RAKOVNIK

Voditelji oratorija – seznanitev s temo in prejem gradiv.

18. marec (nedelja) – VERŽEJ

Voditelji oratorija – seznanitev s temo in prejem gradiv.

25. marec (nedelja) – CELJE (Don Boskov trg 1)

Seznanitev s temo in prejem gradiv.

20.–22. april: BLED

Usposabljanje za voditelje oratorija – začetni tečaj.

Informacije: Jure Babnik

SKALA – MLADINSKA ULIČNA VZGOJA

Organizira strokovni simpozij z naslovom:

»Kakovostno sporazumevanje pri vzgoji mladostnika«

27. marec 2007, na Rakovniku.

Program:

- 8.45–9.00: zbiranje, uvodni pozdravi in kulturni program
- 9.20–13.00: predavanje dr. Bogdana Žorža ter diskusija s predavateljem, z odgovori na vprašanja udeležencev.
- 14.15–16.30: strokovne delavnice z naslednjimi naslovi: Tim in timsko delo pri vzgojnem spremljanju mladostnika, Komunikacija med ustanovami pri vzgojnem spremljanju mladostnika, Vzgoja za medije, Medkulturni dialog, Načini komuniciranja s starši.
- 16.45–18.00: plenum ter zaključek s kulturnim programom.

Kotizacija: 42 EUR (50 % popust za študente)

Informacije in prijave: Bernarda Mali, 031/333-667 ali skala@salve.si

Lj. Rakovnik na RADIU OGNJIŠČE

Na velikonočni ponedeljek 9. aprila zvečer bo v sklopu oddaj o Marijinih romarskih božjih poteh na Slovenskem predstavitev rakovniškega romarskega svetišča in molitev iz cerkve (prenos v živo). Vabljeni k sodelovanju na Rakovniku in k poslušanju.

www.donbosko.si

don Bosko - tudi danes

za mlade

Sanje o treh zankah

Vse, kar je Božjega, je našlo odmev v don Boskovi duši. Svet naravnega in nadnaravnega, svet vidnega in nevidnega, svet človeškega in Božjega, svet zavednega in nezavednega; vse to je bilo pri don Bosku kot nekaj enovitega, samo po sebi umevnega. Z Bogom in s svojimi fanti je bil vedno povezan: v budnem stanju čez dan in v sanjskih videnjih ponoči.

Danes bomo kratko spoznali sanje o treh zankah, ki mlade vlečejo v pogubo. Sanje, ki so ga močno presunile, je pripovedoval 4. aprila 1869. Sanjsko videnje se je dogajalo v cerkvi. Kot velikokrat, je don Bosko spovedoval fante, vendar jih je tokrat bilo toliko, da je uvidel, da jih ne bo zmogel spovedati sam. Vstal je, da bi našel še katera duhovnika v pomoč.

Med potjo je opazil, da imajo nekateri fantje okoli vratu zategnjeno vrv. Svetoval jim je, naj vrv odvržejo. Oni pa nič. Končno mu je eden odgovoril, da ne more, ker nekdo zadaj drži vrv. Kaj bi to bilo? Don Bosko je pogledal fantu za hrbet; opazil je dva velika rogova in gobec nagnusne zverine.

Takoj je spoznal, za kaj gre. Enega fanta je poslal po blagoslovljeno vodo. Odločil se je izvedeti, kaj pomenijo vrvi kot zanke okoli vratu. Po grožnjah z blagoslovljeno vodo je dobil odgovor: "Da bi se fantje slabo spovedali." Don Bosku je potem uspelo izvleči tri stvari, ki storijo, da so spovedi slabe: prva, da zamolčijo grehe; druga, da spoved opravijo brez kesanja; tretja, da ne naredijo dobrega sklepa. Zvedel je tudi, da se hudobci za hrbti skrivajo zato, da jih fantje ne bi opazili.

Hudobni duh mu je tudi razkril, kako bo spoznal, kateri fantje so imeli zanko okoli vratu. Tisti, ki so bili pri spovedi, pa se niso poboljšali. Opravljati spoved, pa ne rasti, ne napredovati, vrteti se v krogu vedno istih stvari. To bi bilo isto, kot orati in sejati, potem pa vse pomendрати, da nič ne dozori v žetev.

Zanke, ki jih danes zateguje hudobni duh, so gotovo še bolj pogubne. Ne samo, da ljudje greh zamolčijo, greha sploh ne priznavajo: "Saj to ni greh! Saj vsi tako delajo!" Tako lažemo samemu

sebi, lažemo drug drugemu. Kot da bi s tem, da vsi delajo zlo, zlo postalo dobro. Pa kdo so to vsi? Ker vidimo samo to, kar hočemo videti. Jezus bi rekel, da je oko hudobnega človeka slepo za dobro, ker če bi dobro videl, bi ga moral sprejeti. Kako pogubna hudičeva prevara.

Spet druga zanka, da ni treba hoditi k spovedi tako pogosto. Minejo meseci, mine leto in več, zgubi se vsak pregled nad življenjem, zato taki pri spovedi zmomlajajo nekaj splošnih stavkov, samo da je nekaj. Kaj pa naj nastane iz tega kot samo še ena prevara, češ, da sem nekaj storil, dejansko pa sem se še bolj zapletel. Kako naj naredim obračun, če ne vem, kaj sem imel, kaj izdal in kaj dobil!

Dokončno zategne vrat še tretja zanka: kako bi naj tak človek načrtoval življenje za naprej, napravil načrt, se podal v terapijo. Kot da bi spoved bila v tem, da izpraznimo malho, potem pa gremo in vanjo dajemo iste strupene gobe.

Pred spovedjo je dobro pogledati za hrbet. Don Bosko je svoje fante navajal, da so hodili k spovedi pogosto – redno, da so povedali jasno brez slehernega zakrivanja in polepševanja vse in da so naredili jasen in trden sklep, ki jih bo vodil do naslednje spovedi.

Iz knjige *Sanjska videnja*, Ljubljana 2006, str. 109–110.

Risba: Erna Pucihar

Foto: arhiv Vrtec Lavra

VRTEC LAVRA je nastal s prihodom sester hčera Marije Pomočnice v Mursko Soboto. Odgovorile so na željo staršev, da njihov otrok odrašča pod Marijinim varstvom in v Božji ljubezni. L. 1992 so začele z varstvom otrok na domu. Z leti je sestrška hiša postala premajhna in vrtec Lavra se je preselil v prenovljene prostore župnijske stavbe, kjer sedaj deluje kot organizacijska enota Župnijskega zavoda sv. Miklavža.

Vrtec Lavra je od vsega začetka zaznamovan z družinskim ozračjem, krščansko usmeritvijo in don Boskovim načinom vzgoje. Ima tri oddelke. Deluje po

načelih naravnega – družinskega vzorca, zato so skupine starostno kombinirane (1–6 let). To otrokom omogoča, da živijo v isti skupini z brati in sestrami. V taki skupini so socialni odnosi bolj bogati, saj sama po sebi spodbuja medsebojno pomoč in spoštovanje drugačnega od sebe. Starejšim razvija čut odgovornosti in nežne obzirnosti, mlajši pa imajo od njih več spodbud za osebni razvoj. Prizadevamo si, da bi otroci, starši, vzgojiteljice in vsi zaposleni vsak dan znova gradili topel dom, kjer bi drug drugemu pomagali postajati vedno bolj poštene, plemenite in verni ljudi.